

וטהר לבנו – שמיני

”ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל”

ואיך הדבר קרה?? מה גרם להם להאמין שמשם רבינו הוא אכן נביא ה' ולא לא רק צדיק וירא שמים?? **התשובה** פשוטה היא, שברגע שבורא עולם התגלה ודיבר לכל עם ישראל ממילא ראו שמשם אכן מדבר מתוך נבואה מהשם ולא רק מכוח התפילה והחסידות שבו.

וכאן, מה הודיע והוכיח בבירור שבורא עולם ברצונו אכן בחר באהרן???

נראה, שפטירת שני בני אהרן כשנכנסו בלי רשות להקטיר קטורת, זה הוכיח שאהרן נבחר על ידי הקב"ה, כי לשני בני אהרן הייתה רשות להקריב קרבנות אבל הם עשו צעד נוסף ובלי רשות הקטירו קטורת, והם נשרפו על ידי האש שיצאה לשרוף את הקרבנות שעל המזבח, בדרך שרפה גם את שני בני אהרן.

באותה שעה ראו כולם בחוש שבעניין כניסה לקודש אין הנחות!!! רק מי שמורשה ברצון בורא עולם בעצמו רק הוא יכול להיכנס, כי אם הדבר תלוי ברצון משה רבינו, לכאורה הם לא היו מתים, כי משה רבינו בוודאי לא היה רוצה ששני בני אהרן האחיינים והתלמידים שלו, ימותו???

וכאמור מיתת שני בני אהרן היא ההוכחה המוחלטת שאהרן נבחר רק ברצונו המוחלט של בורא עולם בעצמו, ולכן בורא עולם בחר שימותו דווקא ביום זה, וזה היה מתוכנן מראש כפי שנראה בהמשך, כדי שישמשו הוכחה שאהרן אביהם הוא הנבחר.

ללמדנו שיש אנשים שמתים בשביל ללמד אותנו לקח ומשמעות. ואספר סיפור שסיפרו לי בעת לימודי בישיבת סלבודקא, שבימי המשגיח רבי משה טיקוצ'ינסקי זצ"ל קרה דבר מפחיד בישיבה, שבפנימיה בבניין הישן בחדר מספר 1 חלה בחור במחלה הידועה ונפטר, ותקופה לאחר מכן בחדר מספר 2 חלה ונפטר בחור נוסף, ושוב לאחר תקופה חלה ונפטר בחור מספר 3, ואז כל הבחורים שהתגוררו בחדרים 4 – 5 – 6 באו בבהלה למשגיח שיעביר אותם דחוף לבניין החדש כי הם רועדים מפחד שמא גם הם ימותו!!!

המשגיח רבי משה זצ"ל אסף מיד את הבחורים לבית מדרש והתחיל לצעוק בשאגות "מורי ורבותי!!! הרי אנחנו רואים בחוש שאנשים מתו כאן בישיבה לפי סדר ולא דרך מקרה, וכולם ראו בחוש שזה יד ה' ממשי!!! ובאים אלי בחורים בפחד צודק שמא הם הבאים בתור!!! אבל מה המסקנה שלהם???" "להחליף חדרים"!!! וכי זה הטיפול לפתור את "יד ה'" וכי לברוח מיד ה' שייך???" הרי יונה הנביא ברח ולויתן בלע אותו, אי אפשר לברוח מיד ה' כי היא תשיג אותנו בכל מקום!!! "אנא מפניך אברח"!!!

אלא מוות הבחורים הצעירים לא לחינם הוא, בורא עולם רוצה מאתנו "תשובה"!!! התעוררות!!! לא להחליף חדרים!! להחליף דרך חיים, בהתחזקות אמתית לבורא עולם!!! ואכן אחרי התחזקות זו הפסיק המוות בישיבה, כי המוות היה למטרת חיזוק והתעוררות, ולנו החובה להתחזק בלי שימותו אנשים עבור שנתחזק, חזק חזק ונתחזק אמן.

ויצאו ויברכו את העם - המשך

הכוהנים ליום השמיני שאז מגיע היום האמתי, אי"כ למה ציפו שתבוא האש בימים אלו?? ולמה התאכזבו??

וגם זה **סותר במקצת** מה שכתבנו קודם ע"פ רש"י, שאפילו ביום השמיני כשאהרן הנבחר כיהן, עדיין לא הספיק להם מה שראו את האש שאכלה את הקרבנות, אלא הם היו צריכים הוכחות ברורות יותר, ורק שריפת שני בני אהרן הייתה בעיניהם הוכחה, שנוכחו לדעת שכל מי ששימש בלי רשות מת!! **ובפשטות** לפי"ז הם בוודאי לא ציפו שתרד אש מהשמים אצל משה שהרי ראו וידעו שהוא לא נבחר לכהונה???" (ואומנם יש דעה שמשם שימש ככהן גדול כל 40 שנה).

אלא יתכן **שבעם ישראל היו כמה קבוצות**, הייתה **קבוצה שציפתה לאש במזבח כמה שיותר מהר** רק להוכיח להם שבורא עולם מחל להם ותיקן לנו את חטא העגל שעשו על

כתב רש"י, שבורא עולם דרש ממשם להזמין את זקני ישראל, כדי להשמיעם שעל פי הדבור של הקב"ה אהרן נכנס ומשמש בכהונה גדולה, ולא יאמרו מאליו נכנס. ונשאלת השאלה בכל זאת, איך אכן מוכח שלא מאליו נכנס???

ואם תאמר שההוכחה שאהרן נבחר זה מכך שבמשך כל שבעת ימי המילואים כאשר משה שימש בכהונה לבדו לא ירדה אש מהשמים, ואילו ביום השמיני בלבד כשאהרן שימש ככהן רק אז ירדה האש מהשמים, **גם זה לא ראייה** מוכרחת, כי יש שיטענו שמשם בכוח תפילתו פעל שהאש תרד מהשמים רק לאהרן ולא לו, ועשה זאת לפי שרצה לכבד את אחיו, ובורא עולם הסכים לתפילת ורצון משה רבינו ככתוב "רצון יראיו יעשה", ואין כלל ראייה שזו גם החלטת בורא עולם???

ובעצם טענה כזו מצאנו בדברי הראשונים, שהקשו אודות הנאמר במתן תורה "וגם בך יאמינו לעולם", והרי כבר בקריעת ים סוף כתוב "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", הרי שכבר האמינו במשה, ומה התחדש באמונה שלהם במשה במתן תורה???

ותירצו המפרשים, שבמתן תורה התווסף שיאמינו לעולם, ועוד תירצו, שבקריעת ים סוף האמינו שמשם הוא צדיק ועבד ה' ומכוח תפילתו ה' שומע בקולו, אבל במתן תורה התחדש שיאמינו במשה שהוא נביא אמת - שבורא עולם דיבר אתו.

ללמדנו שיש אנשים שמתים בשביל ללמד אותנו לקח ומשמעות. ואספר סיפור שסיפרו לי בעת לימודי בישיבת סלבודקא, שבימי המשגיח רבי משה טיקוצ'ינסקי זצ"ל קרה דבר מפחיד בישיבה, שבפנימיה בבניין הישן בחדר מספר 1 חלה בחור במחלה הידועה ונפטר, ותקופה לאחר מכן בחדר מספר 2 חלה ונפטר בחור נוסף, ושוב לאחר תקופה חלה ונפטר בחור מספר 3, ואז כל הבחורים שהתגוררו בחדרים 4 – 5 – 6 באו בבהלה למשגיח שיעביר אותם דחוף לבניין החדש כי הם רועדים מפחד שמא גם הם ימותו!!!

המשגיח רבי משה זצ"ל אסף מיד את הבחורים לבית מדרש והתחיל לצעוק בשאגות "מורי ורבותי!!! הרי אנחנו רואים בחוש שאנשים מתו כאן בישיבה לפי סדר ולא דרך מקרה, וכולם ראו בחוש שזה יד ה' ממשי!!! ובאים אלי בחורים בפחד צודק שמא הם הבאים בתור!!! אבל מה המסקנה שלהם???" "להחליף חדרים"!!! וכי זה הטיפול לפתור את "יד ה'" וכי לברוח מיד ה' שייך???" הרי יונה הנביא ברח ולויתן בלע אותו, אי אפשר לברוח מיד ה' כי היא תשיג אותנו בכל מקום!!! "אנא מפניך אברח"!!!

אלא מוות הבחורים הצעירים לא לחינם הוא, בורא עולם רוצה מאתנו "תשובה"!!! התעוררות!!! לא להחליף חדרים!! להחליף דרך חיים, בהתחזקות אמתית לבורא עולם!!! ואכן אחרי התחזקות זו הפסיק המוות בישיבה, כי המוות היה למטרת חיזוק והתעוררות, ולנו החובה להתחזק בלי שימותו אנשים עבור שנתחזק, חזק חזק ונתחזק אמן.

ויצאו ויברכו את העם - המשך

כתב רש"י, שבכל ז'ימי המילואים משה רבינו העמיד את המשכן ושמם בו ככהן ופרקו בכל יום ובכל זאת לא שרתה בו שכינה, והיו היהודים עצובים, **ואמרו למשה**: משה רבינו, כל הטורח שטרחנו שתשרה שכינה בינינו ונדע שהתכפר לנו עוון העגל, ולא שרתה השכינה!!

לכך אמר להם "זה הדבר אשר צווה ה' תעשו וירא אליכם כבוד השם", אהרן אחי כדאי וחשוב ממני, שע"י קרבנותיו ועבודתו תשרה שכינה בכם, ותדעו שהמקום בחר בו:

ולכאורה צריך עיון, שהרי בתחילת ימי המילואים ראה עם ישראל שמשם מלביש את אהרן ובניו בגדי כהונה, ואילו משה עצמו לא לבש בגדי כהן גדול אלא היה משמש עם חלוק לבן ולא בבגדי כהונה – על פי דעה בגמרא תענית י"א וע"ז ל"ד, וכולם ראו והבינו שמשם רבינו רק מכין את

וזהר לבנו – שמיני

לכן בכל דור ודור כפי שכתוב במדרשים עלינו לבכות ביום כיפור על שני בני אהרן שמתו וכן מופיע במחזורים, והדבר היה תמוה לי וכי עד כדי כך, לבכות על שני בני אהרן שנפטרו לפני 3500 לערך, למה?? ועוד ביום כיפור?? מה מיוחד בזה??

ונראה, שאכן גם בימינו יש בינינו פקפוקים וערעורים בגדולי ישראל, אין לנו מספיק אמונת חכמים וצדיקים, ועל חטא זה מתו 2 בני אהרן ועדיין פגם זה לא תוקן, ויש עדיין אנשים שישמחו לראיות חותכות גם במחיר שריפת גדולי ישראל, וחלילה זאת לנו!!! האם בגללם שוב ימותו 2 בני אהרן - הצדיקים שבדורנו??

לכן עדיף לבכות על 2 בני אהרן הצדיקים ביום כיפור, שנבין את המסר מפטירתם, ומה וכמה עלינו לתקן בחיזוק באמונת חכמים, וכך לא נדע בצער איום ונורא בפטירת צדיקים או צער נורא אחר ומחריד בדורנו חלילה.

ומכאן קריאה גדולה, שאם ראינו גדולי ישראל במחלוקת למה לנו אזובי הקיר העזות והחוצפה להתערב, ולמרות ששמעתי דברים מפורשים מרבי נגד רב פלוני ואפילו דברים בוטים מאוד, בכל זאת לרבי הקדוש שכל כולו קודש ואש שלהבת לשם שמים יש את הזכות להילחם מלחמת ה' לפי דעתו שהיא דעת תורה צרופה.

אבל לי הקטן שכל כולי עבירות ונגיעות ותערובות טוב ברע, ברור כשמש שאין קנאתי לשם שמים אלא מעורב בה הרבה מתענוגי החיים של קנאות מזויפת מתוך התרת חרצובות הלשון, וכשמעורב בזה כל דבר רע מי מתיר לי לדבר נגד רב יהודי ה' ירחם!! ובפרט שראה ראינו לוחמים גדולים שעשו מעשי קנאות ל"תפארת" לגאוותם בפני חבריהם ולהנאת חבריהם!!! ופתאום רבם עשה שלום עם מתנגדו הגדול והם לא ידעו איפה לבלוע את קלונם וקנאותם!!!

לכן שומר נפשו ירחק מאש המחלוקת יותר מאש, זה חיידיק אלים שאין כדוגמתו, והלוואי ואת הקנאות החריפה שלנו נשקיע נגד כל סממן טמא וקרירות ביראת שמים הקיים בנו, ככה גם בנינו ודורות אחרינו ילמדו שבבית שלנו לא מדברים על רבנים!!!

קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל - המשך

לא הוזכר אהרן אלא רק את בני אהרן, ורק בפרשת צו הוזכר שמו של אהרן??

ותירצו על פי המדרש, שהקפיד הקדוש ברוך הוא על אהרן בגלל מעשה העגל ולא רצה לצוותו כלום, אמר לו משה להקב"ה, ריבונו של עולם באר שנואה דהיינו האבא אהרן, ומימיה חביבים, דהיינו הבנים?? לעצים חלקת כבוד שכתוב במשנה "הכל כשרים לעצי המערכה חוץ מזית וגפן מפני שיצא מהן שמן למנחות ויין לנסכים", לאהרן לא תחלוק כבוד בשביל הבנים שיצאו ממנו?! הסכים אתו הקב"ה, ולא עוד אלא שהקדים אהרן ולבניו שנאמר "צו את אהרן ואת בניו".

אבל הם ממש טעו, כי אהרן באמת לא חטא בעגל, אדרבה, הוא רצה לעכבם, אבל התוצאה הייתה מחרידה, ועל זה אהרן ורק הוא הביא עגל ממש לחטאת למרות שזה מזכיר את עגל הזהב, וכמו שכתב רש"י "להודיע שמכפר לו הקב"ה על ידי עגל זה על מעשה העגל שעשה".

והיות ולא חטא ממש לכן אצלו זה לא בבחינת קטיגור נעשה סניגור, ויותר מזה, כאן אהרן נצטווה להודיע לעם ישראל שיביאו עז לחטאת כי הוא היה נקי, ולכן דווקא הוא הורה להם דרך תיקון וכפרה, אבל ליהודים שחטאו ממש ובכוונה לעגל הזהב, היה אסור שיהיה להם עגל לקרבן חטאת, ולכן עליהם היה להביא עז לחטאת.

ומהבדל קרבנות החטאת כבר היה להם ללמוד שח"ו אהרן לא חטא בעגל, ולהבדיל מעם ישראל שכן חטאו בעגל, ואם היו לומדים מהבדלי הקרבנות היו כבר מבינים שאהרן ראוי להיבחר לכהן, ולא היו זקוקים לשריפת שני בני אהרן, אבל הם לא למדו ולא הבינו זאת!!!

ידי בניית המשכן, ולקבוצה זו גם כשמשה שימש בחלוק לבן בכל זאת ציפו שתד אש מהשמים, כי מבחינתם לא אכפת להם מי הכהן, העיקר שהם עשו מה שביכולתם לתקן, ומיד הייתה להם ציפיה שכבר תרד אש משמים, אפילו על ידי משה למרות שהוא לא הכהן הנבחר.

ולעומתם היו כאלו בעם ישראל שפחות חשוב היה להם תיקון חטא העגל, או שהם היו בטוחים בתיקון חטא העגל, ולא היה חשוב להם ההוכחות לתיקון החטא, ומה שהציק להם זה רק לדעת בהוכחות ברורות שאהרן הוא הכהן הנבחר באמת, ואכן להם לא הספיקה האש מהשמים.

אלא להם היה צורך גם שימותו מהאש 2 בני אהרן, שזו הוכחה חזקה ביותר שרק מי שנבחר ומורשה לפעול מהקב"ה רק הוא יכול לשמש בכהונה, ובגלל אנשים כאלו מתו שני בני אהרן דווקא בעת חג הקמת המשכן.

קצת צריך עיון שהרי בפסוקים הבאים כתוב "ויקרו כל העדה", והאם באמת כל עם ישראל הגיעו או רק הזקנים?? וגם מדוע בשמונת ימי המילואים כתוב שמש קרא לכל ישראל ולא רק לזקני ישראל?? ומדוע דווקא ביום השמיני בעת עבודת אהרן קרא רק לזקנים ולא לכל עם ישראל??

אלא כפי שביארנו לעיל הייתה קבוצה בעם ישראל שהיה אכפת להם לקבל הוכחות שאהרן הוא הכהן הנבחר, וכאמור, להם לא הספיק שתד אש מהשמים, אלא להם היה צורך שישירו מהאש גם 2 בני אהרן וכפי ההסבר הקודם.

וייתכן שהמפקקים הללו היו "מזקני ישראל", כי לפעמים דווקא אצל החשובים בעם - זקני ישראל, יש יותר את הציפיה לגדול ולהיות יותר חשובים, כפי שראינו אצל קרח ו250 ראשי סנהדראות שערערו על הכהונה במחלוקת קרח ועדתו!! לכן יתכן שדווקא הם בלבם דרשו הוכחות שדווקא אהרן הוא הנבחר, ולכן יש דגש בתחילת הפרשה שמש קרא רק לזקני ישראל, למרות שבעצם כל עם ישראל הגיע לראות את התגלות ה' במשכן.

וייתכן, שזקני העדה הם אלו שפקפקו בכך האם אהרן מתאים לכהונה, כי טענו הרי בורא עולם כעס עליו במעשה העגל וביקש להשמידו, ואיך יבוא אדם שיש בו כביכול פגם חמור כזה וישמש בכהונה??

ובפרט שעל פי האמת, משה רבינו היה צריך לרצות את הקב"ה מכעסו על אהרן, כי בורא עולם לא חפץ באהרן שיגש להקריב קרבנות.

וכמו שכתבתי בפרשת "צו" על הפסוק "צו את אהרן", שתמחו בעלי התוספות מדוע בכל העבודות שבספר ויקרא

וְטָהַר לְבָנוּ – שְׁמִינִי

לְלַמְדָנוּ שגם בימינו יש אנשים שמחפשים את הרע של השני, וזה בוער להם יותר מדאגה לתיקון עצמם, והם גם לא מסוגלים, או אפילו בזדון אינם מעוניינים לקלוט מה עוצמתה ומשמעותה של חזרה בתשובה, הם בכוונה גם אוטמים את מחשבתם מלקלוט שאדם שתיקן הוא כאדם חדש לגמרי, שהרי זו המהות של קרבנות לנקות ולתקן!!!

ואנשים כאלו כל פעם יחפשו פגמים ועבירות שעשה המשרת בקדש בעברו השלילי בחיים, בחייו האפלים שהיו קודם חזרתו בתשובה, ויטענו שהוא לא מתאים לשמש בקדש!! וזאת טעות גמורה ומוחלטת!!! אדרבא נלמד מזה כשם שאהרן בא והקריב דבר ראשון חטאת על עצמו, זה מראה שהעבר לא מפריע לעתיד החיובי, אלא אפילו מסייע לעתיד החיובי, שהנה גם אני מבין מה זה תשובה ושברון הלב של מקריב חטאת, ובלי בושה גם אני משתף את שברוני עם כל אדם שמקריב חטאת, כן!!! כי ביחד ננקה וביחד נתקן, וביחד נתעלה.

ויהי ביום השמיני

והיא מצוות קידוש החודש, שהתחילה בחודש הראשון חודש ניסן, ויש במצווה רעיון עצום במה שהיהודים סופרים לפי הירח ולא לפי השמש.

שהרי ספירה לפי השמש משמעותה שאנחנו בני העולם טפלים לעומת השמש, שהרי אנחנו כביכול רוקדים סביב השמש בסיבוב משך שנה כי השמש היא המרכז, ואילו היהודים סופרים לפי הירח ומשמעותו שאנחנו מרכז החיים והירח כביכול סביבנו, וזה רעיון המצווה הראשונה שנדע שאנחנו היהודים חשובים ביותר כי אנחנו מרכז ועיקר הבריאה.

ביום השמיני בר"ח ניסן בשנה השנייה שם עם ישראל **קיבל המחשה חדה** על היות עם ישראל עם מיוחד וקרוב להקב"ה, ושעם ישראל הוא אכן מרכז הבריאה והעולם, שהרי בורא עולם הקפיד על פגם של קרוביו והמיתם כי כמה שיותר קרובים מבחינים יותר בכל פגם קטן, שהקב"ה מדקדק עם צדיקים כחוט השערה, כי הם הקרובים ביותר לבורא עולם.

בעצם יום השמיני היה ראש חודש ניסן השני של עם ישראל, והתבוננתי ומצאתי שיש חיבור בין ר"ח ניסן הראשון לר"ח ניסן השני.

שהרי בפרשתנו ביום השמיני למילואים בו מתו שני בני אהרן נדב ואביהוא בהקריבם קטורת - אש זרה, זה דומה לנכתב בפרשה הבאה – **תזריע "וביום השמיני ימול בשר ערלתו"**, שכשם שבברית מילה חותכים בבשר החי, כך מיתת שני בני אהרן הצדיקים זה חתך בבשר החי.

וכמו שברית מילה מקדש את האדם הנימול, כך במיתת שני בני אהרן נוסף קדושה בעולם ככתוב **"בקרובי אקדש"**, וכפי כתב רש"י **"ועל פני כל העם אכבד"** - שכשהקב"ה עושה דין בצדיקים **מתיירא ומתעלה ומתקלס** אם כן באלו כ"ש ברשעים.

ובעצם בא' ניסן בשנה ראשונה כפי שכתבתי בפרשת בראשית ובפרשת בא עם ישראל נצטוו במצווה הראשונה

וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם וירד מעשת החטאת והעלה והשלמים

שיושמד, דהיינו שימותו בניו ומשה התפלל על אהרן ובניו וזה עזר לחצי מבני אהרן.

וזו עוד סיבה שברכת אהרן תיקבע לדורות, שנזכור שבגלל אהבתו הגדולה של אהרן לנו הוא לא בכה ולא הראה שום צד שעם ישראל יחשבו לרגע שהוא כועס עליהם ושחלילה התחרט על הברכות, אלא אהרן שתק בגבורה להראות שהברכה שברכם שרירה למרות הכל.

ומידה כנגד מידה לכן ברכתו גם קיימת לעד ולנצח נצחים, ולכן בברכת כהנים הנוסח הוא אשר **"קדשנו בקדושתו של אהרן"** וציוונו לברך את עמו ישראל באהבה.

כי כוח האהבה והקדושה שאהרן בירך את עם ישראל, כוח זה נשאר לנו לדורי דורות גם כשאין לנו בית המקדש.

לְלַמְדָנוּ שמה שנותנים מכל הלב ובמסירות נפש זה בעל עוצמה חזקה ביותר, ולכן כל התגברות על היצר הרע או כל קיום מצוה במסירות נפש ובקושי אדיר, דווקא זה נחרט ומקבל עוצמה עם רושם לתקופה ארוכה, ולכן נתפלל שלא נגיע לכדי ניסיונות, אבל אם בכל זאת הגענו לכדי ניסיון אפילו קשה ביותר, לא נתייאש, אלא נקבלו באהבה, כי מתוך הקושי של הניסיון אם נצליח זה ייחרט וישנה את האישיות שלנו לאדם טוב יותר וחזק יותר, ובע"ה נצליח להתגבר.

ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד ה'

מיד נכנס משה אתו לאוהל מועד ובקשו רחמים וירדה שכינה לישראל.

וראיתי מקשים איך אהרן טען למשה **"כך עשית לי שנכנסתי והתביישתי"** הרי אהרן ידע שמשה נשלח על ידי

כתב רש"י, כיון שראה אהרן שהקריבו את כל הקרבנות ולא ירדה שכינה לישראל, היה מצטער, ואמר: יודע אני שכועס הקב"ה עלי ובשבילי לא ירדה שכינה לישראל, ואמר, משה אחי: **"כך עשית לי שנכנסתי והתביישתי"**,

וטהר לבנו – שמיני

כך למה?? מה ראו לברך בברכות את עם ישראל "ויהי נעם" עוד לפני שזכו לנס??

ונראה לתרץ, שהם רצו ללמד את עם ישראל מוסר עצום, שגם בעת בושת פנים ושפלות הרוח מאוד מאוד, מלבד התפילה יש להתחזק ולברך את עם ישראל, כי אז הברכה באה מעומק הלב השבור, וכשיש לב שבור "ונפשי כעפר לכל תהיה" אדם מתמסר לגמרי לאחר.

א שנפרש להיפך, שהם היו בטוחים בכוח התפילה ששומע תפילה ימלא משאלתם על כן הקדימו לברך בבטחה, שזה מה שיגרום שתשרה השכינה במעשה ידיהם.

וגם אנו נתחזק להאמין בכוח התפילה, וגם בלב נשבר נברך מכל הלב ומעומק הלב כל יהודי, כי ברכה הבאה מעומק הלב יש בה עומק ועוצמה, ונזכה גם אנו בעזרת השם להתברך בכל הברכות, ויהי נעם ה' אלוקינו עלינו שתשרה שכינה במעשה ידינו, אמן ואמן.

ותצא אש

בתפילת משה כפי שרש"י כתב שנגזר על אהרן שיושמד דהיינו שימותו בניו ומשה התפלל על אהרן ובניו וזה עזר לחצי מבני אהרן, כמאמר חז"ל תפילה עושה מחצה, ועל צד זה תכנן הבורא שבחנוכת המשכן יושלם התיקון.

ואיזה חצי מבני אהרן נבחרו?? התשובה היא, אותם שני בנים שחטאו כשאכלו בהר סיני בעת מתן תורה, וכדברי רש"י "ויחזו את האלקים - היו מסתכלים בו בלב גס מתוך אכילה ושתייה", ועל זה כתוב בפסוק שהיו ראויים למיתה רק בורא עולם המתין להם.

והקב"ה בחר שימותו בעת חנוכת המשכן, שכך יהיה תועלת וקידוש השם במיתתם וכך יתוקן מה שחטאו.

והתועלת: א. שכך ראו כולם שבאהרן בחר ה' ומי שלא מורשה מת. ב. ראו שבורא עולם מעניש אפילו צדיקים גמורים, אפילו שכוונתם לטובה רק שטעו בדרך, שלא שאלו את רבם. ג. ראו שהמהות "אש תמיד תוקד על המזבח" איננה רק לשרוף חלבים של בהמות, אלא אש יוקדת לנשמה של בני אדם, ושיחשוב כאילו הוא עצמו עולה ונשרף על המזבח שזו המהות האמתית של הקרבנות. ד. התקדש שם שמים בזה שאהרן שתק למרות צערו העז.

ולמרות שזה היה באמצע בני כפי שכתב הרמב"ן, בכל זאת מפרש החפץ חיים שהוא התאפק עד כדי כך שלא ראו אפילו מבע של צער על פניו, כי קיבל באמונה את דברי משה, שזוהי שלימות המשכן שקדושים וטהורים נשרפו באותה אש שהוא ומשה התפללו עליה שתבוא.

ולכן כתוב "ויהי" לשון צער כי שמחה זו הייתה מעורבת בצער גדול, למרות שאהרן התגבר על צערו בגבורה, בכל זאת כל ישראל בכו את השריפה ששרף ה'.

ונלמד מוסר לעצמינו, לנצל כל דבר ולהשתמש בו בזמן ובאופן המוצלח והמועיל ביותר, כפי שראינו שהמתין הקב"ה וניצל את עונשם לזמן נכון שיהיה בזה כמה שיותר תועלת, ולדוגמא, יש לי לציין רעיון עצום לחיים שאפשר ללמוד לחיינו ודבר זה ישדרג את חיינו לנעימים יותר, למשל אני לצערי מתגלגל בנסיעות ארוכות כשעתיים כל צד בתחבורה ציבורית, ולכל אדם זה גורם צער עצום על הפסד הזמן, ובפרט שברכב פרטי הנסיעה היא רק כ 20 דקות, אבל ברגע שמנצלים את זמן הנסיעה לעבודת ה', ללמוד תורה ולכתוב חידושי תורה, ממילא אין צער גדול כי אין ביטול זמן, הזמן מנוצל גם לנסיעה וגם ללמוד תורה, וככה זה גם בהמתנה בתור, אם ננצל תוך כדי גם ללמוד תורה ולהספיק עוד דף, אם כן אין כאן צער על הפסד הזמן, וככה במקום לסבול החיים רגועים ונעימים יותר.

ונקדש בכבודי, "או בי או בד" - המשך

אבל איזה הסבר ניתן לתת על מחשבת משה בתחילה וכפי שאמרה לאהרן: שסברתי שבורא עולם תכנן שאני או אתה נמות!! וכי איזה הסבר וטעם היה למשה רבינו לתת על

בורא עולם?? ואם כן האם ח"ו אהרן טען כאן דברים כלפי הקב"ה, דבר שלא מתקבל על הדעת חלילה??

אלא התשובה כפי המדרש האמור לעיל, שבורא עולם לא רצה שאהרן יקריב בגלל חטא העגל, ומשה התחנן לבורא עולם שיסכים שאהרן ישמש ככהן, לכן בא אהרן בטענות למשה, לא היה לך להתחנן ע"כ, כי באמת אינני ראוי לכך.

אבל ראו פלא, משה ואהרן פנו בתפילה לבורא עולם למנוע את הבושות של אהרן, ועוד לפני שנענו על תפילתם, הם יצאו לברך את עם ישראל, ורק אז נראה כבוד ה', וכל

כתוב ברש"י על פי הגמרא, שהאש יצאה מלפני ה', ודבר ראשון שרפה את שני בני אהרן, ורק אחר כך המשיכה למזבח ושרפה את החלבים שעל גבי המזבח, וכל ישראל שמחו כי ראו שבורא עולם השרה את שכינתו בעם ישראל, אבל מיד אחרי זה הם הצטערו כשגילו שמתו שני בני אהרן דווקא מאש זו.

וכתב הרמב"ן שאהרן בכה בקול, אבל משה אמר לו: אהרן אחי, יודע הייתי שיתקדש הבית במיתת צדיקים והמכובדים של בורא עולם, והייתי סבור שזה או בי או בך, עכשיו רואה אני שהם גדולים ממני וממך, מיד "ויזדום אהרן", ונראה ויתכן שמשה אמר לו: אם תבכה על פטירת בניך תוכיח שהאש הזו איננה אש של ברכה ח"ו.

ודבר פלא הוא, מדוע בורא עולם תכנן שביום השמיני - יום חנוכת המזבח, יארע אירוע כזה!! שדווקא ביום זה ימותו 2 גדולי ישראל!! ובכלל מדוע בורא עולם תכנן דבר שכזה?? ואכן ראיתי שהרשב"ם תמה על זה, ולכן טוען נגד רש"י שאי אפשר לפרש שזה הפשט בפסוק, כמו כן לפרש"י לא מובן איך יתכן שמשה ידע על זה קודם ולא סיפר לאהרן אחיו?? שהרי אהרן היה יכול להתכונן כראוי למיתה שלו או למיתה של אחיו או של אחד ממשפחתו, ואם כן מדוע משה לא גילה לאהרן שעל כן זה נפל על אהרן בהפתעה קשה?? וזה יתורץ בהמשך בנפרד!!

וייתכן שבאמת בורא עולם לא תכנן תחילה כך את חנוכת המשכן, כי הקב"ה אמר למשה "ונועדתי שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי" אלא שבורא עולם נתן מקום למשה לדרוש "אל תקרא בכבודי אלא במכובדי".

וייתכן שזה רק רמז שיתכן שבמקום כבודי זה יהיה מכובדי, וזה היה תלוי בהמשך, בהתנהגות בני אהרן, וכן

אמנם על בני אהרן מובן שהגיע להם עונש והקב"ה המתין להם לשעת הכושר, וכאמור יצא מזה תועלת עצומה וקידוש ה'.

וטהר לבנו – שמיני

למהות הקרבנות, ואם כן איזה טעם היה שייך לומר שמשה סבר שהוא עצמו ימות??

אבל בכל זאת בורא עולם אמר שיהיה קידוש שם שמים בפטירת גדולי ישראל ביום זה, ומשה הוא גדול הדור, ואם היה מת כמחשבת וכסברת משה רבינו בוודאי יהיה בזה קידוש השם.

אבל אם אין הסבר והבנה לדבר לכאורה אין בזה קידוש ה' אלא ההיפך לכאורה??

ויתכן שמשה ידע שלא הוא ימות, אלא אהרן או בניו או חלקם, כי ידע במפורש שבורא עולם חפץ להשמיד את אהרן ובניו והתפלל עליהם, ולכן הדבר נוטה שלא משה ימות אלא אהרן או מבני אהרן.

ומכל מקום כשבא לנחם את אהרן אמר שאולי חפץ ה' להמית אותי, בכדי לא לצער את אהרן אחרי שהקריב קרבן חטאת שכיפר לו לגמרי, ולהגיד לו שעדיין הוא נענש על העגל.

והדבר היה קשה על משה, כי הוא העניו מכל האדם, ואיך יפאר עצמו להכתיר עצמו בתואר "מכובדי" החשוב של הקב"ה, הרי זה נגד הענווה שלו!!

אבל בכדי שלא לפגוע בכבוד אחיו אהרן, הסכים משה רבינו העניו מכל האדם להציג את עצמו כגאוותן גדול ובלבד שאהרן לא יפגע.

נלמד מזה, שלפעמים עליך לוותר על עקרונותיך אפילו על המידה העיקרית של חיידך לכבוד הזולת ועבור צורכי הזולת, כמו שמשה העניו כביכול התגאה כדי שאהרן לא יפגע, ולכן כתוב "החסידי אבלו וצערו בלבו וצהלתו על פניו", כי אחרים לא צריכים לסבול בגלל היראת שמים שלו, כמו כן גם אם אתה קדוש שלא נהנה מהעולם הזה, בכל זאת לאחרים עליך לדאוג ביד רחבה לגשמיית שלהם, עד כדי כך שאומרים שהגשמיית של השני היא הרוחניות שלי, זו ההסתכלות שלנו לחיים, לוותר למען השני!!!

וכמוכן בהתייעצות עם רב גדול לדעת איפה הגבולות, איפה זה מצוה ואיפה זה פתח להתקלקלות ח"ו, ובעז"ה תהיה חביב למעלה ונחמד למטה, וכך דבריך יהיו נשמעים בבית למשפחתך, וגם לחברה שאתה חי איתם אמן ואמן.

יודע הייתי שיתקדש הבית במיתת צדיקים והמכובדים - המשך

כפי שכתב רש"י, וגם החטאת עצמה הייתה רק בכדי להשתיק את השטן כמו שוחד לשטן.

וכן יתכן שאילו אהרן היה יודע מראש שיש צד שמשה ימות או שהוא ימות או שמבניו ימותו, אז אהרן היה מתפלל שהוא עצמו ימות!! ושחלילה וחס משה אחיו לא ימות, וכן שחלילה לא ימותו בניו או חלק מבניו, אלא היה מתפלל שבו יבחר ה' למיתה, ושהוא יהיה זה שמקדש שם שמים במיתתו, אפילו בלי ידיעת והבנת הסיבה לשם מה ימות, העיקר שכך רצון הבורא יתברך.

ובכדי למנוע תפילת שווא, משה הסתיר ידיעה זו מאהרן אחיו, למרות הכאב שבדבר וההפתעה המאוד לא נעימה שיצא מכך לאהרן.

ללמדנו שלא כל דבר כדאי וצריך לגלות, הנה לנו שמפני דרכי שלום מותר לשקר ובעצם זה נהפך להיות האמת, וכפי שנהג אהרן לספר כשהשכין שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, ואדרבה מי שיגיד את האמת ויגרום למריבה ומחלוקת הרי שבעצם האמת שלו זה השקר הגדול ביותר, וכפי שאמרו חז"ל כשם שמצוה לומר דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע.

ולכן אם אתה מתחזק אל תספר חטאת נעורים לרעייתך, שלא תגרום נזק בלתי הפיך בחיי הנישואין, ובכלל צריך חכמה לדעת מה מותר ומה אסור לספר ומתי חייבים לשנות מפני דרכי שלום, ובהתייעצות עם רב ובתפילות ובמחשבה תחילה בעזרת ה' נצליח לא להיכשל בלשונו כי מוות וחיים ביד הלשון.

כך?? הרי היה צריך לצאת מזה קידוש ה', ובלי הסבר על סיבת המיתה לא יהיה קידוש השם ח"ו.

ואילו על אהרן אם היה מת, יש שיגידו הסבר מוטעה, שהיות והייתה לו נגיעה בחטא העגל לכן לא בחר בו ה', והיות ובכל זאת הוא שימש בכהונה נגד רצון ה' לכן הוא מת!!! וטענה זו הייתה מובנת לכאורה גם אם בניו היו ממשיכים לכהן, כפי שהובא במדרש לעיל!!!

מצד שני בכל זאת אם אהרן היה מת, ותוך כדי הייתה מגיעה אש משמים ושורפת את הקרבנות שעל המזבח זה עצמו מוכיח שאהרן היה כהן אמתי ברצון ה', כי אם לא, לא היה יורדת אש מהשמים ושורפת את הקרבנות שהקריב, שהרי רק אהרן הקריב באותו יום שמיני, ואם כן חוזרת התמיהה מדוע היה צד שאהרן ימות ביום זה???

ויתכן שאילו אהרן היה מת, היו מסבירים פטירת אהרן תוך לא כעונש בפרט לאחר פטירתו כבר לא היו מקנאים בו ולא היו מערערים על כהונתו, וגם כבר לא היו אומרים שעבודתו פסולה בגלל העגל, שהרי ירדה אש למזבח וקיבלה את עבודתו, אלא היו מסבירים את מיתתו של אהרן כהמחשה ברורה לעבודת הקרבנות, שכך תמיד צריך לחשוב בהקרבנות קרבנות, שכל כולי עצמי ובשרי יישרף למען שמו של בורא עולם.

אומנם הסבר זה לא היה מנמק אילו משה היה מת באותו יום, שהרי משה לא היה קשור לעגל כלל, וגם לא הקריב באותו יום קרבנות כך שלא שייך להמחיש בו ולהשוות

וטהר לבנו – שמיני

ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא קטרת ויקריבו אש זרה אשר לא צוה - המשך

בני אהרן הכהן אש על המזבח, שאף על פי שהאש יורדת מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט,

ולמרות שאסור להורות בפני הרב, הם הורו הלכה, כי טעו וחשבו שבגלל צער אהרן אביהם מותר להם להורות הלכה ולהקטיר בכדי שסוף סוף יתקבלו הקרבנות שהקריב אביהם.

ולפי זה גם מובן מדוע לא סיכמו זאת ביניהם ולא דיברו אחד עם השני בדבר, כי הם פחדו מהאיסור להורות הלכה בפני הרב, לכן בלי דיבורים הלכו ועשו מעשה, כך לפחות לא היה דיבור של הלכה בפני הרב.

והתביעה נגדם הייתה שבכל זאת מוטלת עליהם החובה לגשת אל משה רבינו ולברר בכבוד את העניין וכפי שההלכה מחייבת.

ונלמד מכאן, שגם בכוונות טובות אפשר לגלוש לטעויות חמורות, חלילה, וחובה עלינו לעולם להיכנע בפני גדולי ישראל ולדעת שהבנתם גדולה משלנו ואנחנו הטועים ולא הם חלילה, גם כשאומרים לנו על ימין שהוא שמאל ולהיפך, לא תמיד זה קל אבל זה מחובתנו.

המשך

ועדיין קשה מאוד לומר על בני אהרן, הללו שמשה רבינו העיד עליהם שהם גדולי ישראל כמוהו וכמו אהרן הכהן, כאילו קיננה בקרבם תאוות שררה ושלטון שהביאה אותם לכל זאת???

לכן יתכן לבאר כפי שראיתי במפרשים שראו ברוח הקדש עוד קודם מתן תורה, שעם ישראל יחטאו ולא יכנסו לארץ ישראל, ולכן רצו הנהגה תקיפה וקנאית יותר שתעצור את עם ישראל שלא ישלשו בחטאים, והם הרגישו בעצמם שהם תקיפים ומתאימים להנהגה חדשה המתאימה לדור החדש של עם ישראל שלא היו עבדים, בהנהגה תקיפה ועוצמתית.

וזוהי אולי הכוונה של רש"י **שהייתה להם תאוות שררה, דהיינו - שרצו להנהיג בתקיפות לשם שמים** לצורך תועלת ותיקון הדור לפי ראות עיניהם, וזה גם גרר אותם כאן שפעלו בלי לשאול את משה והורו הוראה בעצמם.

והשפעת היין והשמחה שלא הייתה במקום גרמה להם להוציא מצפוני ליבם וסודם ולהוציא הלכה למעשה בהחלטה שהם מבינים טוב יותר ממשה ואהרן איך צריכים לפעול במצבי לחץ, כי הנה שני המנהיגים מתביישים שאין אש משמים, ואנחנו כמו נחשון שקפץ לים סוף, נקפוץ מיד ובלי לשאול ולדבר אלא תיכף נעשה מעשה ונציל את המצב, וכך גם נציל את כבודו של אבינו אהרן, וזה גם יוכיח שדרכנו החותכת נכונה יותר.

ולכן הם נשרפו בקדושה באותה אש קדש מושלמת שמשה ואהרן וכל עם ישראל חיכו לה, כי כוונתם הייתה לטובה רק שגו בדרכם, וזה עשה קידוש השם עצום שריבוננו של עולם לא מוותר אפילו לצדיקים גמורים שכוונתם לשם שמים אם דרכם מוטעית.

וזוהי גם הוכיח שהתכפר לאהרן, כי לאהרן לא הייתה כוונה לעשות עגל, אדרבה כוונתו הייתה לעכב, אבל התוצאה הייתה נוראה שנוצר עגל, והנה הוא עצמו לא נשרף כי דרכו וכוונתו כן הייתה טובה למרות התוצאה, אבל הם שפעלו בדרך לא נכונה נשרפו, אבל מכל מקום התוצאה שיצאה מפעלם היא שהיה קידוש השם, וזה השלים את התוצאה הנוראה של עבודה זרה שיצאה מאהרן נגד רצונו וכוונתו.

שני בני אהרן מתו שריפת נשמה וגוף קיים, וכפי שכתוב בתורת כהנים הם היו גדולים יותר ממשה ומאהרן, ויש מפרשים ששניהם ביחד שקולים יותר ממשה לבד או מאהרן לבד, וסיבת מותם היא חטאם כמפורש בתורה שהקטירו באש זרה בלי רשות.

ולכאורה מפשטות הפסוקים נראה שמה שחטאו בהקטרת קטורת זרה, היה זה רק אחרי שאהרן התבייש כשהמתין לאש שתבוא משמים ועדיין לא באה, לכן הם בעזות של קדושה שחשו על כבוד אביהם ועל כבוד ישראל עשו מעשה והקטירו קטורת, שידעו שכוחה גדול מאוד, וכך חשבו לזרז את "האש תמיד" שבאה מהשמים,

והסבר זה מתאים לשיטת הגמרא עירובין ס"ג א' שנענשו כי הורו הלכה בפני משה רבם, שדרשו את הפסוק "ונתנו

והנה בגמרא כתוב עוד כמה דעות במה חטאו, לשיטה אחת שתויי יין היו, ונשאלת השאלה מה ראו לשתות יין דווקא ביום חנוכת המשכן??

ונעצם זה מזכיר את חטאם הראשון שהיה במתן תורה שאכלו ושתו כשראו את האלוקים, שמאז נגזר עליהם שימותו, **וההסבר** לחטאם במתן תורה כתוב במדרש שהם חשבו שצריך לשמוח במתן תורה, ועם טעות זו המשיכו שצריך לשמוח בחנוכת המזבח ולכן גם מצווה לשתות קצת יין כדי לעבוד מתוך שמחה, שהרי כתוב שאין שמחה אלא בבשר ויין, ואכן כתוב במדרש שבגלל שמחה זו שאינה מתאמת לא במקום ולא בזמן, על כן נהפכה השמחה לאבל.

ויש דעה סנהדרין נ"ב א' מתוך הפסוק שמות כ"ד ט' "ויעל משה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל", שנדב ואביהוא הבינו שבני משה ושני בני אהרן הנותרים לא ינהיגו את הדור שלכם הם לא נצטוו לעלות להר – עפ"י הח"ח על הספרא פרשת שמיני, והיות **ואהבו את השררה** – עפ"י רש"י, לכן הם אמרו מתי ימותו הזקנים הללו וננהיג את הדור במקומם.

וזוהי דבר שקשה להבינו, איך נפלו למחשבות כאלו "מתי ימותו הזקנים"?? וגם מדוע לא חשבו שבני משה ואביהם הקטנים לא עלו זה רק בגלל גילם הצעיר יחסית, שהרי באמת בני אהרן הנותרים למרות שלא עלו להר הם היו ממנהיגי הדור בהמשך הדורות בימי יושע והשופטים??

ולאיתי בקול יהודה שהייתה להם ביקורת על ההבלגה של משה במרדנות של דתן ואבירם, וגם על ההנהגה של אהרן שרודף שלום ואינו מקפיד וזורק מרה באנשי הדור, וביקורת זו כבר התחילה להם עוד במתן תורה או קודם.

ואכן להבדיל בין קודש הקדשים לחול, ככה זה מתחיל גם בדורנו, קודם אכפת לנו מהכבוד של הרבנים על החוצפה שמתחצפים נגדם, ויש בנו קנאות על כבוד התורה שנרמס, ולאט לאט היצר הרע הופך קערה על פיה, וזה נהפך לביקורת בלב על הנהגת הרבנים ומנהיגי הדור, ופעמים רבות כל זה נובע מרדיפת שררה.

וטהר לבנו – שמיני

ללמדנו, שלא כל שמחה טובה היא, וגם שמחה צריכה להיות כהוראת ההלכה וגדולי ישראל ולא להחליט על דעת עצמנו, כי יש שמחה שהיא הוללות ויש שמחה שתחילתה טובה וטהורה אך בסופה מביאה לקלות ראש ולהוללות, וכלל גדול יהיה בידך ששמחה אמתית היא פנימית "אשרינו שזכינו לתקן" אשרינו שזכינו לקיים מצווה בדבקות, זוהי שמחה אמתית, הנה הצלחתי, כן הצלחתי להתגבר על היצר, גם אני יכול, גם אני מסוגל, זוהי שמחה פנימית אמתית.

היה אחד שטען לי שחייבים בשיעורי תורה קצת שמחה, אבל הוא התכוון לא לשמחה אלא לבדיחות וליצנות וקלות ראש כביכול בשביל השמחה, האמת היא שאחרי כמה ימים התברר שרק שימש כפתח ליצר הרע כביכול לשחרר לחץ אבל בעיקר לשחרר את היראת שמים, וכמאמר חז"ל "ליצנות אחת דוחה מאה תוכחות", וכפי שיצא מכתב ממרן ראש הישיבה שבפורים צריכים שמחה של מצוה ולא של קלות ראש והוללות חס ושלום, כי לא זו דרך האמת, דרך האמת היא כאמור, שתשמח בכך שאתה מתמסר למטרה קדושה, ושאתה מצליח לעמוד במטלות הקדושה, ובכל הצלחה, בכל יום של הצלחה שמח, הנה הצלחתי!! הנה בוערת בקרבי אש תמיד של קדושה, וכולי שמחה של מצווה, על כל יום נוסף בקדושה ואהבת הקב"ה לנצח בלי סוף אמן ואמן.

ואחיכם כל בית ישראל יבנו את השריפה

אבל האונס היה רק על מה שנצטוו, אולם הקטרת הקטורת שעשאוה בלי רשות, הרי היא עבודה פסולה ועבירה היא.

אבל בשינוי ממקומות אחרים, כאן למרות שהסוף היה לא טוב, בכל זאת ההתחלה לא נפסלה, ו"הקרבת הדם" שעשו לא נפסלה, וכל כך למה!!!! כי גם **הקטרת הקטורת** שעשו בלי רשות הייתה להם בעשייתה **כוונה טובה**, להציל את כבודו של אהרן אביהם ושל עם ישראל שהיו נכלמים ומבוישים, **ואדרבה** מעשה זה שמסרו נפשם להגן על כבוד אביהם וכבוד עם ישראל זה הכשיר את עבודת "הקרבת הדם" למרות שעשו אותה בלי קידוש ידים ורגליים שפוסל את העבודה.

כי זה היה בציווי משה ונוסף לזה המסירות נפש לכבוד עם ישראל, לכן עבודה זו התקבלה. וגם התברר בהקטרת הקטורת שהקטירו בלי רשות, ויתכן גם שהם ידעו והסכימו לכך - שהם עלולים למות ע"ז, כי כל מהותם הייתה מסירות נפש, ולכן הסכימו למסור נפש ולעבוד בציווי משה "להקריב את הדם" גם בלי קידוש ידיים ורגליים, ואולי זה גם הכוונה "בזכות מצווה אחת שעשו" מצווה שהוכשרה על ידי המסירות נפש לכבוד עם ישראל, ולכן מתאים הלימוד שעל מצוה זו "כל בית ישראל יבנו את השריפה", כי הייתה כאן מצוה שנעשתה מתוך מסירות נפש לכבודם.

לא זה פלא שרבי טרפון בגמרא מועד קטן כ"ח ב' אמר בהספד על בניו של רבי ישמעאל שנפטרו "ואחיכם כל בית ישראל יבנו את השריפה", והלא דברים קל וחומר ומה נדב ואביהוא שלא עשו אלא מצוה אחת, שכתוב "ויקריבו בני אהרן את הדם אליו", כך בניו של רבי ישמעאל על אחת כמה וכמה.

ולכאורה צריך ביאור, הרי צדיקים גדולים היו מגדולי ישראל ומה הכוונה שעשו רק מצוה אחת!!! והמהרש"א מבאר שהכוונה מצוה אחת בתחילת הכהונה לצורכי הציבור.

והנה במדרש רבה ובילקוט שמעוני רמז תקנ"ד כתוב שרב מני אמר שבני אהרן נפטרו כי נכנסו בלי רחיצת ידים ורגלים. ויש לעיין שהרי בגמרא זבחים י"ט ע"ב "כל כיוור שאין בו כדי לקדש ארבעה כהנים ממנו אין מקדשין בו", שנאמר "ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו", ופירש רש"י משה ואהרן ועוד שני בני אהרן, הרי לך ארבעה כהנים, שזו היא תכולת המים בכיור.

זאת אומרת (וכן ראיתי בפנים יפות), שאכן לא היה לנדב ואביהו מים בכיור, ולכן לא קדשו את ידיהם ורגליהם והם היו כמו אנוסים בדבר כי היה להם לעבוד בציווי משה רבינו, ועיין בספר המפתח על הרמב"ם הל' ביאת מקדש פ"ה הי"ג.

המשך – "נדב ואביהוא" בציות מושלם במסירות נפש לדברי משה רבינו

נפשם על קדושת ה' לשמוע בקול צדיקים בלי לשאול ולפקפק, והמשיכו עד הרגע האחרון להילחם על כבוד משה ואהרן אביהם וכבוד עם ישראל, ועל זה כולנו נבכה כל ישראל.

זוה מזכיר לי סיפור ששמעתי בנעוריי, שהאדמו"ר הבית ישראל מגור זצ"ל שמע שבחורים מהישיבה בליל שישי נכנסים בדרך לא דרך למטבח, ולוקחים ציולנט בשרי של שבת בלי רשות (בלשון יפה ומכובדת).

והאדמו"ר רצה לעצור את הגזל ולחנך את הבחורים, לכן אחרי שבחורים אלו מלאו כריסים במנה הגונה של ציולנט בחשבם שאין אדם יודע דבר על מעלליהם, קרא להם האדמו"ר לחדרו, והם בחרדת קודש נכנסו אל הקודש פנימה, ובחדר פנימה האדמו"ר מושיב אותם בכבוד ותוך כדי שיחה הוא מבקש מהגבאי שיגיש לבחורים כוס קפה עם חלב חם שיתחממו קצת, והבחורים מסתכלים אחד על השני במבוכה, אבל בהחלטה הם ניגשים לשתות מהקפה החלבי למרות שהם בשריים שהרי "הרבי אמר", ולפני שלגמו הרבי נתן שאגה "בשר וחלב"!!!

יתכן שנדב ואביהוא תיקנו בפעולתם זו, את כל מה שזלזלו בהנהגת משה ואהרן, והסכימו לשמוע בקול משה בשלימות בלי מענות וטענות, ולא אמרו למשה הרי לנו אין מים בכיור איך אתה אומר לנו להמשיך בעבודה??

והרי זה היה בולט מאוד שהרי דווקא להם חסרו המים, שהרי הם היו גדולים מבין בני אהרן, ואילו לאחיהם הקטנים אחריהם היה מים, ובכל זאת הם לא התווכחו ולא טענו כנגד משה, אלא המשיכו לציית למשה אפילו שזה היה ממש בבחינת אומר לך "על שמאל שהוא ימין", ואם כן כאן הם תיקנו את מחשבתם שהם ינהיגו טוב יותר.

ולפי זה ייתכן שהם הקטירו כי טעו והבינו שמשה רבינו רוצה שיעשו עבודה בלי לשאול אפילו שזה נגד הכללים, ולכן המשיכו בלי לשאול את משה האם להקטיר קטורת, כי אולי יש דברים וזמן שלא שואלים, ואכן כוונתם הייתה אך ורק לשם שמים.

ולכן אותה אש ששרפה את הקרבנות והוכיחה שבורה עולם משרה שכנינו עמנו, אותה אש הקדימה לשרוף את גדולי ישראל קדושים וטהורים - נדב ואביהוא שמסרו

וטהר לבנו – שמיני

והמפרשים תמהים וכי מה הגדלות שלא הטו מדברי ה', הרי מדובר כאן בגדולי ישראל!?! וגם יש לתמוה על אריכות הלשון "צוה ה' ביד משה"!!! ומהו הלשון 'שלא הטו' במקום 'שלא שינו'??

ונראה שהתורה מגלה לנו שכל בני אהרן קיבלו על עצמם לתקן ולציית בהכנעה גמורה למשה רבינו אפילו אומר על שמאל שהוא ימין, ואפילו בלי לשאול את הרב כי השאלה היא כבר בגדר הטיה, והמבחן היה בפרשת שמיני ברחיצת ידיים ורגלים וכאמור.

אבל כמובן ההבדל ברור, שכאן לכאורה משה רבינו ידע שחסר מים בכיור ובכל זאת הלבישם ונתן להם להמשיך את העבודה, ולכן אין דמיון בין המקרים, אבל הרעיון שחייבים לציית לדברי חכמים אפילו אומר על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין זה אבן יסוד באמונה היהודית מדורי דורות ולנצח.

ולפי זה נראה הדגש בסוף פרשת צו "ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה ה' ביד משה", וכתב רש"י להגיד שבחן שלא הטו ימין ושמאל.

והיות ובפורים זה התחדש לי מאמר זה שכולו לימוד זכות על בני אהרן הקדושים והטהורים גדולי הדור כמשה ואהרן, לכן זה המקום גם למתק עוד קצת ולהסביר את גודל שאיפתם של בני אהרן להנהגת הדור, על פי הסיפור שמספרים אולי על החפץ חיים שפגש אותו חבר ילדות ששאל אותו רבינו הרי שינו למדנו באותה ישיבה, איך זה שהרב נהיה חפץ חיים ואני נותרתי אדם פשוט???

ענה לו החפץ חיים, תענה לי בכנות, כאשר היית צעיר מה הייתה שאיפת חייך לגדול?? ענה לו החבר שאפתי להיות יהודי טוב!! חייך לעומתו החפץ חיים ואמר לו: אני שאפתי להיות הגאון מוילנא אז לא הגעתי עד לגאון אבל לפחות חצי גאון זה גם משהו לכן יצאתי חפץ חיים, אבל אתה שאפת להיות יהודי טוב, אז חצי יהודי טוב זה יהודי פשוט.

ולא אשכח את אשר שמעתי בצעירותי לפני שנים רבות, את צעקת ליבו של הגאון הרד"צ קרלנשטיין זצ"ל ששאג "אם יכולים להיות גדולים למה לצאת קטנים"!!! ולמרות שעברו עשרות שנים צעקה זו מהדהדת עדיין בראשי בעוצמה!! כי אדם חייב שתהיינה לו שאיפות לגדול ענק ולא להירדם ולהסתפק במועט בדברים החשובים באמת!!

וידם אהרן

לסבול? ועוד ביום חג של אהרן, יום בו הוא נכנס להקריב בפעם הראשונה בחייו??

ובעצם התשובה לטענה זו של אהרן תהיה פשוטה, שזה לא רק עונש אלא קידוש ה', ואם זה קידוש השם זה לא אמור להפריע לאהרן אלא להיפך לשמח את אהרן.

אבל טענת אהרן היא דווקא מברית מילה, שהרי הברית היא מצוה גדולה וחשובה, וזכות היא להורים ובכל זאת בורא עולם ממתין שמכל הבחינות יהיה נחמד לכולם הזמן שבו יערך הברית מילה, למרות שכביכול טענת הגמרא היא כביכול פרט קטן ושולי לעומת שמחת המצווה, ושמחת זרזים מקדימים למצווה, בכל זאת התורה העדיפה שמחה מושלמת אפילו לפרטים השוליים והקטנים ביותר.

ולכן גם כאן יכול היה אהרן לטעון שפטירת בניו ביום חנוכת המשכן יש בה קצת נקודות של צער, שלא מתאים שדווקא ביום שמחה זה יקרה, כמו שאכן כתוב "וכל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה'" שלמרות הכל יש כאן עדיין נקודות של צער שעליהם יש כאב ובכי.

אמנם אהרן לא טען זאת, כי הכאב נהפך לו לשמחה עצומה כאמור קודם, וגם שלא יחשבו לרגע שאהרן מקפיד וכו', לכן לא רצה לטעון שום טענה רק לשתוק!!!

ללמדנו, שלא תמיד חייבים לענות גם אם אתה צודק מאוד!!! אלא עדיף לשתוק!! ומשתיקה לא מפסידים רק מרוויחים!! הנה אהרן זכה לנבואה מיוחדת, וגם אנחנו כשנבלום את פינו בעת מריבה וכדומה נזכה לאורות גדולים משמים, לכן נתגבר על טבענו שדורש תגובה כנגד, ונתאפק וזהו גבורה אמיתית, ואתה גיבור ומסוגל להתגבר ורק רווח וכבוד יצא לך ולב"ב מזה.

בקרבנות האדם הפרטי והחיבור שלו למשכן, וגם העבודה של השחיטה שהיא נטילת חיי הקרבן זה בידי הבעלים הישראלי, כך יהודי פשוט ירגיש אני מחובר חזק לבית ה', ובית ה' מיועד לי, ורק אחרי זה כתוב את כבודם של הכהנים בשבעת ימי המילואים וביום השמיני יום חנוכת המשכן.

כתוב במדרש פליאה, מכך שכתוב "וידם אהרן" משמע שהיה לו מה להגיב, שואל המדרש, מה היה לאהרן להגיב? עונה המדרש שיכול היה להגיב "וביום השמיני ימול בשר ערלתו".

נשאלת השאלה כמובן מה כוונת המדרש?? **ונראה** לבאר שלגבי ברית מילה כתוב בגמרא נדה ל"א למה אמרה תורה מילה לשמונה ימים, שלא יהיו כולם שמחים ואביו ואמו עצובים, כי היולדת טמאה לבעלה בשבוע הראשון, וככה בשמיני שהיא טהורה לבעלה גם הורי התינוק שמחים".

והנה כתוב במדרש שיש אומרים שבני אהרן נפטרו כי לא נשאו אשה, כמו שכתוב "ובנים לא היו להם", ולכאורה למה זו סיבה שימותו??

וייתכן על פי הידוע שכשבורא עולם מעניש אדם הוא לא עושה זאת אם לבן משפחתו או ידידו לא מגיע לסבול את העונש להצטער מזה, ולכן כתוב "ובנים לא היו להם", כי אולי אם היו להם אשה ובנים, הם לא היו מתים כי למשפחתם לא מגיע העונש והצער הזה.

ואולי זו הייתה יכולה להיות טענתו של אהרן, שגם אם נגזר עונש על נדב ואביהוא למה עלי – אהרן אביהם נגזר

מחשבה קטנה לסיום, הנה עוד לפני שהתורה מספרת על ימי הקמת המשכן וחנוכת המשכן התורה כותבת את כל הקרבנות של היחיד, ולמה?? **ונראה** לתרץ בפשטות שאם אדם יראה כהנים מקריבים במשכן ולא ישראל, עלול הוא לחשוב שהעיקר במשכן זה הכהנים ולא עם ישראל, וכל שכן לא האדם הפרטי, לכן התורה בחומש ויקרא מתחילה

ללמדנו, כמה חשוב לבורא עולם שנהיה מחוברים לבית שלו, יש אנשים שחושבים אני לא מחשובי הקהילה אני לא מבני האדמו"ר ולא ממקורביו, אני לא ממשפחת גדולי ישראל רק יהודי פשוט, מי בכלל רואה אותי ומתעניין בי בבית הכנסת?? וטעות היא בידו, בורא עולם מלמד אותנו דבר ראשון אתה האדם הפשוט אתה הכי חשוב לי, לכן אתה כתוב ראשון בקרבנות!!!

וטהר לבנו – שמיני

”והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני”

יוחאי זכותם יגן עלינו אמון, שאל רבי האם יש בן ונכד לרבי שמעון ובנו רבי אלעזר? ענו לו, יש בן לרבי אלעזר, אבל השם ירחם הוא מתעסק בעבירות חמורות מאוד, מה עשה רבי, לקח את אותו נכד ודבר ראשון הניח עליו גלימה מזהב של רבנים גדולים ביותר (אגב מכאן אנו למדים שלרבנים גדולים היו בגדים מפוארים ואין זה חלילה גאוה), ואמר לו מהיום אתה ”רבי”.

ונתנו לקרוב משפחתו, רבי שמעון בן איסי שילמדו תורה ויחזירו למוטב, ואכן כך הוא החזיר אותנו בתשובה שלימה, עד שהפך לתנא רבי יוסי בן רבי אלעזר בן רבי שמעון בר יוחאי זכותו וזכותם תגן עלינו אמון.

הנה לנו, שלמרות שיום לפני זה משך שנים היה אותו נכד שקוע בעבירות חמורות רח”ל, אבל מהרגע שרבי הקדוש ניתקו בחדות מהעבר, נחתך העניין חד וחלק!!! וחלק מחיתוך העניין וקידומו לקדושה ולקדמו להיות תנא קדוש, זה בכך שרבי הקדוש קבע את תוארו ל”רבי”.

החזיר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר טמא הוא - המשך

ולכאורה קשה שכאן כתוב ”והייתם קדושים ולא תטמאו את נפשתיכם” וכמבואר כאן שמספיק בהחלטה והתנתקות מהטומאה והרע, ואילו בקריאת שמע כתוב ו”ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם ועשיתם את כל מצותי והייתם קדושים”, ומזה משמע שרק אם תעשו את כל המצוות רק אז תהיו קדושים!!!

אבל התשובה לכך היא בפשטות, שבקריאת שמע כתוב, שאם אדם שומר על טהרת העיניים והמחשבה, זה יקדם ויקדש אותו להגיע שיזכה גם לעשות את כל מצוות ה', ובהגיעו לכלל זה הוא כבר באמת קדוש כמלאכי השרת.

ואילו כאן כתוב שזה השער שמביא את האדם לקדושה, שעצם הדבר שנוהר מטומאה ומתנתק מטומאה, זה כבר מקדש את הבן אדם, ומייחד אותו לבורא עולם, אמנם זה רק שער הכניסה, וכמובן אינה דומה קדושה זו לקדושה של ”ועשיתם את כל מצותי והייתם קדושים”.

וכמו שרבי קבע את שמו של נכדו של רשב”י בתחילת דרכו הרוחנית ל”רבי”, וזה היה בכדי שיכנס לשערי קדושה, אבל רק אחרי תקופה שקבע את מושבו וחיוו בבית המדרש רק אז הוא אכן הפך לתנא מושלם ולהמשך אבותיו הגדולים קדושי עליון.

ואכן כשקבע את מושבו בבית המדרש לנצח ובקביעות שמע רבי את קולו של רבי יוסי נשמע בקול בבית מדרש, התלהב ושמח מאוד, ורבי אמר את הפסוק ”פרי צדיק עץ חיים, ולוקח נפשות חכם”.

אבל בתחילת הדרך רבי הקדוש עדיין לא התלהב וקרא את הפסוק הנזכר, וגם לא שיבח את הנפשות הפועלות, כי העיקר בקדושה זה להחזיק בדרך הקדושה ולקבוע את עצמנו בתורה ובטהרה לנצח נצחים, כמו שכתוב ”מי יעלה בהר ה' – ומי יקום במקום קדשו”.

לכן גם אנחנו נדע שאפשר במהירות להיות ”קדושים” בעצם הכניסה לשערי הקדושה, על ידי שנחליט באמת שאנחנו מתנתקים מהטומאה לגמרי, ולא נסתפק בזה אלא נשאף תמיד להגיע לידי ”ועשיתם את כל מצותי”, ונתחיל בעלייה אפילו איטית אבל בהתמדה כלפי מעלה!! כך נזכה לקיים את ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים אמון ואמן .

ראיתי מאמר נפלא בשם אחד מהצדיקים- עיי חתם סופר כאן, שמותר לאדם לעשות את עצמו כאילו הוא קדוש ”והתקדשתם” וכך בסופו של דבר הוא יזכה ל”והייתם קדושים”, וכפי שכתבתי על זה בהלל בהגדה של פסח הללו **עבדי ה' - יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם**”, לא כתוב מאז ועד עולם אלא מעכשיו ועד עולם, וכן בהמשך ”ואנחנו נברך קה מעתה ועד עולם” ולמה?? למה לא מאז כמו שכתוב ה' מלך בעבר ובהווה ובעתיד???

אלא לומר לנו שגם אם היית פעם חוטא ורשע חלילה, אל תתייאש בגלל העבר האפל, אתה יכול להיות עבד ה' מהרגע הזה והלאה, עזוב את העבר!! **תתחיל מעכשיו, תהיה עבד ה' מעתה ועד עולם**, יהודים אל ייאוש, חיזקו ואמצו, **”עבדי ה' אתם”**.

ונעצם בדרך זו מצאנו שנהג רבינו הקדוש עם נכדו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי על פי הגמרא (בבא מציעא פ”ה ע”א) שפעם בא רבי הקדוש לעירו של התנא הקדוש רבי אלעזר בנו של התנא האלוקי רבי שמעון בר

התורה מקפידה מאוד על צביעות, כי הנה בבעלי החיים הטמאים כתוב ”את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה איננו מפריס טמא הוא לכם, ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ושסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר טמא הוא לכם”.

ומקשים המפרשים מדוע כתוב קודם הסימן הטהור שבהם עוד קודם שנכתב סימן הטומאה שבהם, הרי צריך להבליט את הטומאה שבהם ולא את הטהרה שבהם???

אלא מפרשים גדולי ישראל, שאכן חלק מהטומאה שבהם זה שהם מראים שיש בהם סימן כשרות, וכפי שכתב רש”י על החזיר שמראה את פרסותיו הנה כשר אני, **”בצביעות”!!! ולכן גם סימן הטהרה שבו הופך להיות כסימן טומאה ודוחה**, עד כדי כך שזה מופיע כחיסרון הראשי של בעלי החיים הטמאים.

ואם כן כאן הבן שואל, איפה הגבול בין ”והתקדשתם” כאמור קודם שעלינו לעשות את עצמינו כאילו קדושים, שזה חיובי וזה טוב כי זה מביא אותנו בסופו של דבר ל”והייתם קדושים”, לבין צביעות שמראה סימני כשרות, **”כשר אני”?? איפה ההבדל בין הדברים בין הטמא לטהור**, בין טמא הוא ל”והייתם קדושים”???

ונראה לתרץ בפשיטות כמשמעות המשך הפסוק, שכתוב ”והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני, ולא תטמאו את נפשתיכם”, שברגע שאתה רוצה לעשות עצמך קדוש, תקפיד 100% שלא להיטמאות יותר, וברגע שאתה מחליט באמת ואתה סר מרע לגמרי זה באמת ”והתקדשתם”, ואז זה כבר לא צביעות!!!

ואפילו שאין בך עדיין מצוות וקדושה מותר לך לעשות את עצמך כצדיק וקדוש, כי עצם זה שעזבת את הטומאה לגמרי ובאמת, אתה בסוף תגיע לקדושה אמיתית **”כי קדוש אני”!!!** שהקדושה היא מתנה מה', וה' בעל הקדושה מבטיח אתה תהיה קדוש!!! רק תעזוב את הטומאה לגמרי.

וטהר לבנו – שמיני

”כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים והייתם קדשים”

וכפי שביארנו שיחד עם ההתנתקות מהטומאה חייבים גם שאיפה להתקדם ולהתעלות לכדי **”ועשיתם כל מצותי”**, אזי בורא עולם מעלה אותו בבת אחת מהטומאה אפילו ממ”ט שערי טומאה למ”ט שערי קדושה, בדיוק כמו שהיה ביציאת מצרים, אבל כמו אז גם היום עלינו לזכור, קיבלנו מתנה מבורא עולם שהעלנו בבת אחת מקצה לקצה, מטומאה איומה לשיא הקדושה, אפילו שלא עבדנו על זה, כי לא עבדנו על שערי הקדושה, וכל זה הקב”ה העלנו למט’ שערי קדושה בכדי שנתלהב ונחוש בתחושה הטובה של הקדושה הגדולה.

וכמו אז מיד אחרי האור הגדול לפעמים יש נפילה רוחנית עצומה!!! כי אחרי הטעימה ממ”ט שערי קדושה יש צורך בעבודה עצמית להתקדם כל יום ולהוסיף בקדושה עצמית, כמו שהיה בספירת העומר, שמיד אחרי האורות העצומים של ממ”ט שערי קדושה שקיבלו במתנה מהקב”ה בליל הסדר, עם ישראל היו צריכים מיד עם צאת החג הראשון של פסח לספור ספירת העומר משך 49 יום ולהתעלות בכוחות עצמם במ”ט שערי הקדושה עד חג השבועות.

כך גם אנחנו אחרי האור הגדול של ”והתקדשתם – והייתם קדושים”, נתחיל בעבודה ולספור ימים קדושים 40 יום שמירת העיניים, ונתעלה בימים אלו עוד ועוד בתפילה ובלימוד תורה ובמצות אחרות, כי גם אנחנו יכולים להגיע בעבודה עצמית להגיע למ”ט שערי קדושה, כמו אז גם היום!!! כפי שבורא עולם הדגיש בפסוקים ”והייתם קדושים כי אני ה' המעלה אתכם מטומאת מצרים”, כי ככה זה עובד לנצח!! לכן נתעלה בקדושה במאמץ ובלי ייאוש ח”ו!!!

”את שעיר החטאת דרש דרש משה והנה שרף ויקצף”

ושכחה זו הוכיחה לעיני כל ישראל שאכן הם גדולי ישראל באמת, בראותם שאפילו ממש רבינו מקבל התורה נשתכחה ההלכה ממנו לגמרי כאילו לא שמעה מעולם, **אומנם** לאהרן שנאסר עליו להתאבל, ולמרות שהתחיל לבכות מיד התגבר כארי **”וידם אהרן”**, ועצר לחלוטין מלבכות כציווי משה רבינו, לכן רק הוא זכה להוכיח כלפי כל עם ישראל שאצלו לא נשכחה ההלכה.

ואיך זכה אהרן?? ואיך הצליח להתגבר??? כי הוא במצוות משה התגבר על הצער, עד כדי כך שגם בתוך תוכו לא התאבל, ואהרן התגבר על ידי שהתחזק באמונה שבניו מתו בקידוש השם, ושהאש קודש שעל המזבח היא זו ששרפה את בניו, שכל האש היא קידוש ה' מתחילה ועד סוף, ומחשבת אמונה זו לא רק שגירשה את הצער ממנו והלאה אלא גם מילאה אותו בשמחה עצומה שזכה לבנים גדולי ישראל מקדשי שם שמים.

עוד ראייה לכך שאהרן שמח, שהרי אהרן קיבל נבואה על פרשת איסור עבודה במקדש לשתווי יין, והלוא אין נבואה שורה אלא מתוך שמחה, וע”כ שאהרן היה מלא בשמחה עצומה של מצווה וקדושה שהביאה אותו לכדי נבואה, **ובכך** זכה אהרן לקדש שם שמים בעצמו באופן מושלם, כי השליט את מחשבותיו על רגשותיו הסוערים, והצליח באמצע בכי להתנתק בגבורה ולקבל את הגזירה באהבה ולהפכה לשמחה של מצוה, **ואכן** אהרן לא חטא באיסור מורה הוראה בפני רבו, כי את ההלכה הזו הוא כבר קיבל קודם מרבו משה, ופעל על פיה רק שנשתכחה ההלכה ממש לגמרי.

וכפי שביארנו אהרן התאפק ושתק כי לא רצה לפגוע בעם ישראל, וזה מזכיר לי מה ששמעתי מהמשגיח הגאון רבי ברוך פראנק שליט”א, על פי המסופר בגמרא שלרבי יוחנן נפטר כל ילדיו אחד אחרי השני, ובפטירת בנו העשירי ראו בלוויה שהוא רוכן ונוגע בגופת בנו הקטן, הם חשבו אולי יהיה נס ורבי יוחנן יעמיד את בנו העשירי לחיים, אבל לא, הוא סך הכל לקח שן אחת מבנו הקטן ושם בארנקו, וכל כל כך למה??? כי אחר זמן כשהיה מנחם אבלים היה מוציא את השן ואומר להם תתנחמו, הנה זו השן של בני האחרון שקברתי, ושרדתי והמשכתי לחיות, אז גם אתם תתנחמו.

והדברים מבהילים, על מה חשב רבי יוחנן בלוויה הטרגית של בנו האחרון??? לא על כמה הוא מסכן ואומלל, אלא איך אפשר לנצל את הטרגדיה שלו לעזור לנחם אחרים, ככה מתנהגים גדולי ישראל, שליטה מלאה ברגשות למטרות קודש, וגם אנחנו נלך בדרכם, ולמרות סערות רגשותינו, ויצרנו הבעור בקרבנו, נשתלט ונחליט עד כאן, ”והתקדשתם והייתם קדושים” נעבוד על עצמנו ונזכה באמת ובתמים להגיע לדרגה זו ”והייתם קדושים” אמן. ואמן.

מה הקשר בין ”והתקדשתם והייתם קדושים, ליציאת מצרים”??? וכן בקריאת שמע יש אותו סיום, וגם שם יש לברר מה הרעיון המקשר בין הדברים??? **אלא** הדברים מבהילים, שכמו **ביציאת מצרים** עם ישראל עשו מצוות קלות וריבונו של עולם בבת אחת הוציא אותם והעלה אותם ממ”ט שערי טומאה למ”ט שערי קדושה, **מקצה לקצה ממש**, כך גם קורה כאן בקדושת המאכלים ובקדושת העיניים והמחשבות, שאם אדם מקדש עצמו להתנתק מהטומאה לגמרי, אזי הקב”ה עוזר לו להתקדם מאוד ולהתעלות מאוד.

ובהמשך כתוב **”וידבר אהרן אל משה הן היום הקריבו את חטאתם ואת עלתם לפני ה' ותקראנה אתי כאלה ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני השם”**??? **”וישמע משה וייטב בעיניו”**, **”וייטב בעיניו”** פרש”י: הודה ולא בוש לומר לא שמעתי.

ומקשים המפרשים ממשמע שכתוב **”ולא בוש”** משמע שיש כאן מקום להתבייש, והקשו שהרי זה שבח ולא גנאי, שהלוא כתוב במסכת אבות: **ז' מדות בחכם, וא' מהם שעל מה שלא שמע אומר לא שמעתי**???

וגם פלא עצום יש כאן, שאם אכן משה רבינו באמת לא שמע, אם כן הרי אהרן ובניו הנותרים גם הם הורו הלכה למעשה כנגד רבם משה, **ואיך יתכן** שבדבר שנכשלו שני בני אהרן נדב ואביהוא על פי דעה אחת בגמרא שמתו כי שהורו הוראה בפני רבם, וכי **ישובו הנותרים** ואהרן בראשם **ויחטאו שוב בעוון זה** ועוד באותו יום??? **וחלק** מהראשונים מפרשים שהודה ואמר **שמעתי ושכחתי**, ולא התבייש לומר ששכח, שאם היה מתבייש היה אומר לא שמעתי, **וכך מבארים הם את דברי רש”י**.

והנה כתוב שבעת פטירתו של משה נשתכחו הלכות מעם ישראל, והחזירם עתניאל בן קנז בפלפולו כמפורש בגמרא **תמורה ט”ז א'**, ולכן גם בפטירת שני בני אהרן היה צורך שישתכחו דברי תורה מעם ישראל שהרי משה העיד שהם חשובים כמוהו - וכאהרן, והם מכובדי ה' - שני גדולי ישראל, **ולכן** משה רבינו שכח את ההלכה באופן מוחלט כאילו מעולם לא נאמרה לו הלכה זו, כאילו לא שמעה מעולם.

וטהר לבנו – שמיני

והתקדשתם והייתם קדושים

ולפי דבריו, אפשר להבין שהתורה טורחת להסביר לנו שאכילת יהודי זה לא כאכילת גוי שאוכל לשובע נפשו, אלא אכילת יהודי היא במטרה לקדש אחרים ולהתקדש, דהיינו לתקן את נשמות המגולגלים במאכלים, כי אכילה שלא מתקנת את הנשמות מסיימת התורה בדגש "אשר לא תאכל", נכון זה טהור וכשר לאכילה אבל אינו ראוי לאכילת יהודי, כי מטרת אכילת יהודי זה בכדי לקדש ולהתקדש.

ולכן גם לפני האכילה וגם לאחר האכילה יש חובה ליהודי לרחוץ ידיו ולהתנקות כראוי, ואם אדם יודע שעבודת האכילה היא לפני הסעודה וגם לאחריה הוא יבין שלא יאכל אכילה גסה אלא יאכל לשובע נפשו בלבד ולסיים את הסעודה בקדושה ובנקיות אפילו בשמן עם ריח טוב, שזה היפך מאכילה מגושמת.

ויתכן עוד שהפסוקים האחרונים של הפרשה "להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל", הוא המשך של הפסוקים והתקדשתם והייתם קדושים, שבורא עולם ממחיש לנו שמטרת האכילה של המאכלים הכשרים והטהורים זה בכדי להתקדש על ידי אכילה בקדושה לשם שמים ולתקן את הנשמות המגולגלות במאכלים, לכן התורה ממחישה לנו שאפילו אוכל כשר לא תמיד ראוי לאכילה על פי מטרת האכילה – שהיא לתקן את המאכלים, וכדברי החתם סופר שאוכל שהיה בו שאלת רב אין מתוקן נשמת המגולגל בו באכילת ישראל.

הגמרא ברכות נג' דורשת "והתקדשתם" זה נטילת ידים - מים ראשונים, "והייתם קדושים" אלו מים אחרונים, וקצת צריך ביאור מדוע התורה הכניסה עניין זה כאן? ומדוע לא נכתב פסוק זה בסוף העניין ממש – פסוק אחרון של הפרשה, ולמה נכתב זאת קודם סיכום התורה "זאת תורת הבהמה וגו' להבדיל בין הטמא והטהור"??

וכמו כן יש לעניין מדוע התורה מסיימת את הפרשה "ובין החיה אשר לא תאכל", הרי לכאורה עדיף שהפרשה תסתיים כביכול בטוב, דהיינו שתסתיים ב"ובין החיה הנאכלת", כי בפסוק זה עצמו מצאנו שהתורה התחילה בטמא וסיימה בטהור, ולכאורה הסיבה בכדי לסיים בטוב, ואם כן גם שיתסיים ב"חיה הנאכלת"??

ומצאתי בחתם סופר שמסביר שאכן התורה בפסוק האחרון מדברת רק על חיה טהורה, רק שהתורה מבדילה בין חיה הנאכלת שהכוונה שחיה זו היא כשרה למהדרין בלי שאלת רב, והיא נאכלת הכוונה שבאכילתה אפשר להביאה לתיקונה – דהיינו תיקון נשמתה, אבל יש חיה שלא נאכלת הכוונה לחיה שהתעורר בה ספק ונשאלו לרב, ולמרות שרב התירה בכל זאת היא לא נאכלת, והכוונה שבאכילתה אין היא מגעת לתיקונה – לתיקון נשמתה.

סיום פרשת איסורי אכילה בחומש ויקרא – ובחומש דברים

לך, תתאפק לא לאכול כתאוותן אלא צדיק אוכל לשובע נפשו בלבד.

והתורה שם בדברים מביאה דוגמאות של מאכלים שלמרות ששורשם כשר כמו נבילה של בעל חיים כשר, וכן בשר כשר וחלב כשר רק ביחד הם אסורים, וכן תוצרת חקלאית כשרה אבל קודם שעישרו אותם, כל אלו למרות שהם ממין כשר בכל זאת הם אסורים באכילה, כך בורא עולם רוצה לחדד לנו "קדש עצמך במותר לך", נכון זה כשר אבל תתאפק.

כי לא כל מה שכשר אוכלים, רק יש כשר שאסור לאכול – נבילת בהמה טהורה, ובשר וחלב, ויש כשר שאתה מתוך רצון עצמי תחליט אני לא אוכל, כי רצוני להתקדש, ובורא עולם מבקש זאת ממך שתשווה זאת אצלך כנבילה ובשר וחלב, כי מטרת האכילה היהודית היא להתקדש על ידי המאכלים בכך שנאכלם לשם שמים ובכך נתקן את נשמת המגולגלים במאכלים.

בפרשת ראה מסתיים הנושא של מאכלות האסורים "כל עוף טהור תאכלו: (כא) לא תאכלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואכלה או מנר לנכרי כי עם קדוש אתה לה' אלקיך לא תבשל גדי בחלב אמו", ושם פירש רש"י "קדוש אתה" – קדש עצמך במותר לך.

וזה מתאים ליסוד שכתבנו כאן על פי החתם סופר, שהתורה מציינת כאן בחומש ויקרא שגם מאכלים שעל פי ההלכה מותרים רק הייתה בהם שאלה שהרב נזקק לעיין בה ולהתירה, שבכל זאת הם אינם נאכלים דהיינו על פי מטרת האכילה היהודית שהיא לתקן את המאכלים שיקבלו תיקון לנשמה המגולגלת בהם.

והתורה אכן מסיימת בחומש דברים ברעיון שמחדד רעיון זה, ואומרת התורה נכון יש מאכלים המותרים מבחינת ההלכה למהדרין, בכל זאת התורה טוענת שזה כנגד יסוד האכילה היהודית, ולכן "קדש עצמך במותר

כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלוקים והייתם קדשים כי קדוש אני:

החוטאות המגולגלים במאכלים ונתקן את נשמתן באכילה בקדושה, למרות שאנחנו כביכול עובדים במקומם, ואנחנו מתקנים אותם במקום שהם יתקנו את עצמם, ולמה נעשה זאת?? **כי** כך הקב"ה נהג עמנו שקידשנו ביציאת מצרים בלי שנעבוד בעצמנו, והעלה אותנו ממט' שערי טומאה וקדשנו במט' שערי קדושה.

לכאורה צריך לבאר מה הקשר במטרת האכילה בקדושה לבין יציאת מצרים??

ויתכן שביציאת מצרים הקב"ה העלה אותנו ממט' שערי טומאה למט' שערי קדושה, בלי שנתאמץ בעצמנו, כך הקב"ה מבקש מאתנו לגמול חסד עם הנשמות

וטהר לבנו – שמיני

ללמדנו עד כמה עלינו לדאוג לתקן את הזולת, וקל וחומר שעלינו לתקן גם את עצמנו כמאמר הגמרא קשוט עצמך תחילה, אבל בכל מחיר ובכל אופן לעולם אל תעשה את ההיפך, שלא תגרום חליה לא ישירות ולא בעקיפין לקלקל את הזולת, אוי למי שגורם ליהודי להתקלקל וליפול ברוחניות או בגשמיות!!! פחד פחדים!! ולכן חובה עלינו לשקול היטב את צעדנו שלא נהיה ממחטיאי אחרים וכל שכן ממחטיאי הרבים חליה, כי היצר הרע בפרט בדורינו - דור האינטרנט, נותן לך בקלות אפשרויות רבות עבורך להחטיא אחרים תוך כדי רצונך לחטוא בעצמך, ובלי לשים לב אתה ממחטיאי הרבים שאין להם חלק לעולם הבא!!! אוי לאדם הנופל בזה!! אוי לו אוי לנשמתו!!!

וכל ישראל יבכו את השרפה

יקצף ואחיהם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף ה'..., כי אם אהרן ובניו יצטערו זה יגרום נזק לכל עם ישראל שאהרן ובניו הצטערו בגללם.

וחשבת לפי זה, שכאן הודיע הקב"ה לאהרן בשורה טובה, שפטירת בניו לא היה בגלל חטא העגל או בגלל חטאם, אלא בגלל חטאי העם, כי אם בחטאם עצמם או בחטאו של אהרן מתו, אם כן מדוע יהיה נזק לעם ישראל בכך שהצדיק אהרן ובניו מצטערים מפטירת שני בני אהרן, הלוא הם לא נפטרו בעוון הקהל אלא בעוונם הפרטיים? אלא אכן שני בני אהרן נפטרו בעוון הדור.

ואכן מצאנו בגמרא כפי שהבאתי קודם מספר סיבות לפטירת שני בני אהרן אבל הסיבה העיקרית הייתה לכפר על עם ישראל ולעשות קידוש ה' וכפי שכתבתי והוכחתי כן באריכות קודם וכן בפרשת אחרי מות.

ומדעים מאוד שבזמננו קבע בטבעו של עולם שצדיק יענש בשביל כפרת הדור, כי בורא עולם יודע שרוב הצדיקים ימסרו את נפשם עבור עם ישראל, וממילא נדע להעריך כל צדיק וצדיק על גודל המשא שעל כתפיו, ובוודאי לא נדבר סרה בשום צדיק, ולא ניתן ציונים מי נחשב צדיק ומי לא, כי חלק גדול מהחוצפה שבדור זה שהילדים רואים בבית זלזול ברבנים חשובים ומפורסמים, ואז לפעמים הבן פוסל גם את רבותיו כי הדבר נהיה קל בעינינו, ומשם הדרך לאבדון קצרה מאוד מאוד!! לכן חכמים הזהירו בדבריכם וראה בטוב ירושלים כל ימי חיך, אל תגדל את רבך אל חשבון זלזול ברבנים אחרים, אלא תראה רק את הטוב והחיובי בלי שנאות וכו', ומתוך אהבה ומתוך אוירה חיובית תגדל את בניך לתורה וליראת שמים אמן ואמן.

ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה'

ובכל זאת נלע"ד שיש להבין את כעסו של משה, יתכן לבאר שאין חילוק זה מוחלט כל כך שאפשר ללמדו מפעולת הקב"ה שהרג את בני אהרן בשמחה זו ולא בשמחת התורה, שיתכן שאין זה מחמת השוני בין שמחה קבועה לשמחה אלא שכאן כביכול התמלא הכוס, כדברי הגמרא שחטאו כאן בהוראה בפני רבם או שתווי יין או שלא קידשו ידיים ורגליים, והיות וזה וזה גורם לכן הגיע זמנם למות אפילו בתוך השמחה,

אבל ייתכן שבסיבת דבר אחד בלבד יתכן שכשם שבמתן תורה הקב"ה לא רצה להענישם כך גם כאן בגלל סיבה אחת לא היה הקב"ה מענישם בשמחת חנוכת המשכן.

ולפי זה נפלאים דרכי אהרן הכהן, שזכה לכוון לדעת עליון יותר ממשה רבינו, שברור היה לאהרן הכהן שהם מתו לא בגלל שמלאה סאתן כביכול, אלא הם מתו לכפר על כל הדור ולקדש שם שמים, וממילא חייבים להסביר ההבדל בין שמחת התורה לשמחת חנוכת המשכן שיש הבדל בין שמחה על דבר קבוע לשמחה על דבר זמני.

ואילו לפי דברי משה עדיין היה מקום לפרש באופן שונה ולכן כעס משה, אבל בשומעו את דברי אהרן שחד וחלק למד מדרכי ה' את ההבדל בין זמני – שעה לקבוע, כי בוודאי בני אהרן מתו לכפר על הדור בלי שום ספק, והראיה שאהרן הכהן פסק הלכה למעשה לפי זה בלי לחשוש כלל לאיסור מורה הלכה בפני רבו, ובלי לחשוש כלל לאיסור ביטול מצוות אכילת קדשים, וזה הוכיח

לאיתי בחתם סופר שהביא את דברי הגמרא **כתובות ח'** שבפטירת בנו של ריש לקיש, אמרו לו בניחוס אבליים שבנו נפטר לכפר על הדור, ושאל החתם סופר הרי בגלל צערו של הצדיק על פטירת בנו בגלל חטאי הציבור הרי על זה שוב יצטרכו בני הדור לכפרת עוונות?!

ותירץ שדרך כלל הצדיק מוחל על צערו למען כפרת הדור, ואומנם מוסיף החתם סופר שאם הצדיק לא מוחל לבני דורו על צער פטירת בנו בכזה מקרה הדור נמצא בסכנה שיקבלו עונש על כך שבגללם נפטר בן הצדיק.

ולפי זה מבאר החתם סופר שהקב"ה אומר לאהרן הכהן שלא יבכה ויצטער על פטירת בניו, ולכן **"ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרמו ולא תמתו ועל כל העדה**

בעל ספר **"מראות הצובאות"** בספרו **אגודת אזוב** שואל איך אהרן הכהן הורה הלכה בפני רבו – משה, לשרוף את פר החטאת, הרי יש דעות בגמרא ששני בניו נפטרו בגלל שהורו הלכה בפני רבם?!

ותירץ, שאהרן למד מהמציאות שיש הבדל בין מצב זמני למצב קבוע, שהרי כתב רש"י שבמתן תורה בהר סיני כבר נגזר על שני בני אהרן מיתה כשאכלו ושתו כשראו את כבוד ה', אבל הקב"ה המתין להם כי לא חפץ לקלקל לעם ישראל את שמחת מתן תורה, ואילו בחנוכת המשכן הקב"ה לא המתין והרג את שני בני אהרן, וכי מה נשתנה שמחה זו משמחה ראשונה?!

אלא שיש הבדל בין שמחה של מתן תורה שהיא שמחה קבועה כי התורה קבועה היא לעד, ולכן הקב"ה לא רצה לקלקל שמחה קבועה זו, משא"כ שמחת חנוכת המשכן היות והמשכן היה זמני כי נגזר ונבנה במקומו בית מקדש ולאחר מכן חרבו בתי המקדש, והיות ואין זה שמחה על דבר קבוע לכן קל יותר הדבר לקלקל השמחה ולכן בשמחה זמנית זו מתו שני בני אהרן למרות שהיה זה באמצע השמחה של חנוכת המשכן.

וממילא המציאות שהראה הקב"ה שיש הבדל ואין לדמות בין מצב זמני למצב קבוע, ואכן מזה למד אהרן כדבר ברור שאין נחשב להוראה מחודשת, שפר החטאת שנעשה לפי שעה ישרף, כי שונה הוא מפר חטאת קבוע שנאכל לכהנים.

וטהר לבנו – שמיני

ובעצם הכל נכון כי הכל כתוב בתורה בפסוקים מפורשים או מפורט בגמרא, אבל בגלל שאהרן הכהן קיבל כתלמיד הגון את דברי משה רבינו שאמר שנפטרו הבנים בשביל קידוש ה', ואהרן קיבלם כאמת יחידה וברורה כי כך אמר לו הרב.

וכמו שהחסידיים אומרים הפיסקה ראשונה של הרבה זה מה שקובע, ולכן שמע משה וייטב בעיניו, כי יש כאן לימוד לדורות איך תלמיד צריך לקבל את דברי רבו באופן מוחלט בלי שום ספיקות.

ללמדנו שחובה עלינו בכל מצב להישמע לדעת רבותינו בלי נגיעות ובלוי הרהורים ובלוי פקפוקים, וזכור שהמהרהר אחר רבו כמהרהר אחר מלכות שמים, ונלמד מאהרן שהיה כהן גדול ואחינו הגדול של משה בכל זאת קיבל את דבריו של משה כאמת מושלמת בלי שום ספק.

בקרובי אקדש

ויתכן להוסיף על דבריו, שאכן היו סיבות רבות למיתתו, אבל ברגע שהם מסרו נפשן בכדי לתקן את הרושם שעשו קלות ראש במתן תורה באכילה ושתיה, לכן זה כביכול עבירה לשמה, ולכן הם נענשו אבל במיתתן הם כיפרו ותיקנו את חטאם הראשון, ובקידוש השם שעשו בעת מיתתן שתיקנו חטאם הראשון גרם שיעקר סיבת חטאם יהיה ב"בקרובי אקדש".

ולכן משה אמר לאהרן את האמת המושלמת, שבניו מתו מתוך קידוש ה' מתוך רצונם העז לתקן את פגמם, ולכן "יודום אהרן", ששמח שבניו נצלו את המצב ומתו על קידוש ה' מתוך רצון לתקן את העבר, וכאמור קודם אהרן קיבל את דברי משה בשלימות שלא היה כאן כביכול מילוי סאתן – שהוסיפו לחטוא עוד בעת חנוכת המשכן שלכך הקב"ה המיתן מיד ולא המתין להמיתן עד לאחר השמחה, אלא היה ברור לו שבניו תקנו את חטאם בכך שהקריבו במורא את הקטורת כדברי החתם סופר, ובכל זאת בחר ה' להמתין בשביל קידוש ה', ולא דחה את מיתתן כי כאן זה שמחה זמני – לשעה ולא כמתן תורה שהיא שמחה נצחית, ואילו משה יתכן שלמרות שאמר כזאת לאהרן, בכל זאת היה מסופק בדבר האם הועילה תשובתן לגמרי, או שמתו גם כי כביכול מלאה סאתן.

ללמדנו, שגם אם נגזר על אדם מראש עונש או סבל הוא יכול להפוך אותם מהקצה לקצה לדבר חיובי ולדבר זוהר ונפלא, למשל אדם שנגזר עליו לטרוח כל יום 4 שעות למקום עבודתו וחזרה לביתו, ישנם שירטנו ויכעסו על ביטול זמנם, אבל ישנם שינצלו זמן זה לקיים מצוות ובלכתך בדרך, ולקדש שם שמים, וכך במקום עונש וסבל הוא הפך את 4 שעות אלו לשעות קודש הקדשים בו הוא מתעלה ביותר ומקדש שם שמים, כמו כן ראיתי אדם שבכיס חליפתו מקופלים דפי צילום של מנחת חינוך, שבדקות בהם הוא ממתין לאוטובוס במקום לרטון על ההמתנה ובפרט כאשר האוטובוס מתעכב או בורח מעליו כי הוא מלא, בכל זאת אדם זה לא כועס אלא שמח שביכולתו לסיים עוד עמוד של מנחת חינוך, ככה החיים יפים ומושלמים.

** גמל

הודיע לפרעה על כל מכה ומכה בכדי לתת לו אפשרות לחזור בתשובה.

ולפי זה יש לתמוה מדוע אכן הגמל מאיסורי אכילה, הכי יש בו כביכול ממידת החסד והרחמנות?? והרי לגבי החסידה כפי שהגמרא חולין סג' אומרת ששמה חסידה היות והיא עושה חסד רק עם חברותיה ולא עם שאר המנים, ולדעת הרמב"ן העופות האסורים באכילה זה בגלל אכזריותם, ולכן טוען החידושי הרי"ם שהחסידה פסולה למאכל ישראל, וגמל שעושה חסד ראוי אם כן להיות כשר באכילה??

ונראה לתרץ על פי דברי הגמרא בסנהדרין קו' שהגמל מעוניין שיהיה לו קרניים, ולא די שאינו מקבלו אלא גם מקצרים לו את אזניו, ונראה לבאר מאמר זה בגמרא על פי הנאמר קודם ממרן שר התורה.

למשה שאהרן הכהן קיבל את דבריו של משה שאמר "הוא אשר דבר ה' לאמר בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד" שמתו על קידוש ה', ולכן אהרן עצר את בכיו והתגבר כארי.

ויתכן עוד לומר, שאכן כפי שהגמרא אומרת יש סיבות לפטירת בני אהרן גם בגלל חטאי בניו של אהרן כפי שפירטה הגמרא, וגם בגלל חטא העגל שנגזר על אהרן מיתה ותפילת משה עזרה שרק חצי מבני אהרן ימותו, וגם בשביל שיהיה קידוש ה',

יש לתמוה הרי כמה וכמה סיבות נאמרו על פטירת בני אהרן בפסוקים ובגמרא, ואיך משה רבינו אמר לאהרן שבניו מתו בגלל "בקרובי אקדש" שהקב"ה קבע שבחנוכת המשכן יפטרו שני גדולי עולם, עד כדי כך שמשה רבינו אמר שאפילו היה לו ספק האם מדובר עליו ועל אהרן שהם ימותו?? הרי לפי כמה סיבות הכתובות הם מתו כי נגזר על אהרן שימותו בניו בעקבות חטא העגל או כי אכלו ושתו מול ראית השכינה במתן תורה, או סיבות נוספות שמוזכרות בגמרא, והאם משה רבינו כביכול ייפה את המצב בפני אהרן?? ואולי בכדי לנחמו ובכדי שאהרן יוכל להתגבר על הכאב ולהמשיך בעבודת הקרבנות לכן אמר לו את הסיבה הזו שמתו על קידוש ה'??

ונראה לבאר על פי החתם סופר, שכתב על הכתוב בפרשה "ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם": ששני בני אהרן נדב ואביהוא כאשר ראו שעם ישראל בראותם את גילוי השכינה קיבלו זאת במורא וביראה ונפלו על פניהם הבינו שעם ישראל הגיבו ונהגו להיפך ממה שהם נדב ואביהוא אכלו ושתו במתן תורה, לכן מיד נדב ואביהוא לקחו מחתות להמשיך את היראה ולתקן את מה שחטאו במתן תורה בקלות ראש כביכול.

מרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי שליט"א בפרק בשיר על פרק שירה, שאל מדוע על שירת הגמל כתוב "ה' ממרום ישאג וממעון קודשו יתן קולו, שאג ישאג על נווהו"?

ותירץ מרן על פי דברי הר"י מגאש ב"ב צג', שבשונה מכל החיות שתוקפים במארב או בהפתעה, הגמל כשרוצה לתקוף הוא צועק קודם לזה וזה עוזר למותקף לברוח ולא להינזק מהגמל.

ובמידה כזו נהג הקב"ה עם עמו ישראל, שהתריע להם כמה פעמים קודם עונש חורבן בית המקדש, ולא הפתיע את עם ישראל בחורבן פתאומי, כי נתן להם זמן לחזור בתשובה ולברוח מהסכנה ומהצרה.

ואכן במדרש רבה שמות ט' ט' כתוב מפורש שהקב"ה בשונה מבשר ודם שתוקף בהפתעה את אויבו, הקב"ה

וטהר לבנו – שמיני

את האוזניים שלא ישמע אויב שמתקרב ככה גם הוא פחות מוגן וגם פחות מוכן לתקוף, ולכן הגמל חיה טמאה כי שאיפתה פסולה ורעה נגד מידת החסד הטבועה בה מטבעה.

שהגמל אכן נולד בטבעו עם מידה טובה של חסד עם אויביו שנותן להם הזדמנות לברוח ולהינצל, ויתכן שכוונת הגמרא הגמל מעוניין לשנות טבעו הטוב ולהיות יותר מסוכן ושיהיה לו קרניים, ולכן הוא נענש שגם מקצרים לו

ללמדנו, שאם נולדנו עם מעלה טבעית כביכול חלילה לנו לאבדה ולרצות להידמות לחברה שאין לה מעלה זו ולפעמים יש לה את ההיפך השלילי מהמידה הטובה שנולדת עמה, ורעה חולה ראה ראיתי, שיש ילדים ובחורים שמטבעם הם יותר רוחניים ופחות גשמיים, ויש להם נטיה טבעית להתמסר לתפילה וללימוד תורה בהתמדה, ולהינזר מכל דבר רע, אבל החברה בהרבה מקרים במקום לעודד אותם ולהתגאות בהם, היא לועגת להם בכינויי בוז כמו צו"ל וחניוק וכו', ומנסה למשוך ולקלקל את אותם בחורים שגם הם יהיו כמוהם.

ואותם ילדים לפעמים נמשכים אחרי דעת הקהל ורוב החברה הקלילה והצוחקת בחייהם הקלילים כביכול, ואותם ילדים לעיתים מנסים להתנער ממעלתם הטובה, ולעיתים הם מנסים להידמות לחברה גם כאשר החברה לא בזה להם ואפילו מעריצה אותם, כי עדיין הם מבחינים שהם כביכול מחוץ לחברה ותענוגיהם ובלבם תאוה להיות חלק מהווי החברה ותענוגיהם, ולכן הם נלחמים בעצמם ולא רק שמנסים להוריד מעצמם את מעלתם הטבעית הם גם לעיתים מנסים להיות קיצוניים לצד השני לצד השלילי, שיהיה בולט השינוי וההיפך מטבעם והתנהגותם הקודמת.

אבל בורא עולם עושה להם כמו לגמל, שכביכול לועג להם ולניסיונם להשתנות ומחליש אותם עוד יותר, ובחורים אלו שלא שמרו על עצמם נהפכים ללעג ולקלס ויוצאים קרחים מכאן ומכאן, הטובים צוחקים ובזים להם על שלא שמרו בגאווה על מעלתם הטבעית, והחברה הנגדית לועגת להם כי זוכרים להם את עברם הטוב, ולא רק שלא פתרו את בעייתם החברתית כביכול אלא גם החמירו את מצבם, שכל סוגי החברה משני הקצוות בזים להם.

ולכן זכור נא את ההלכה הראשונה בשולחן ערוך "שוויית ה' נגדי תמיד – ולא יבוש מן המלעגים עליו", ושמח במתנת חלקך וראה בה זכות ואוצר מושלם שעליך לשמור עליו והוא ישמור עליך, ובהתמדתך תגדל ותצליח למעלה למעלה, רק חזק ואמץ ושמח ותהנה ממעלותיך האמתיים תמיד !!

ויהי ביום השמיני

וממשיך המדרש והיו אהרן משמרים אבילות בלי לדעת על מה, אלא קיימו זאת כמצוות המלך וכפי שאמר לו משה "כי כן צויתני", וע"ז נאמר "שומר מצווה לא ידע דבר רע".

וכפשטות הסבר הפסוק "שומר מצווה לא ידע רע" הנכתב בעניין זה, שלמרות שבסוף היה רע לאהרן ובניו, כי מתו שני בני אהרן ביום השמיני, בכל זאת "שומר מצווה לא ידע דבר רע", כי בשעת קיום מצוות אבילות הם לא הצטערו ולא הרגישו רע, אלא אדרבא הם הרגישו שהם מקיימים דבר טוב – מצוות ה', וזה סוד המדרש שהם לא סבלו מהאבילות אלא קיימו מצוות ה' בשמחה.

ואולי זה מרומז בפסוק, שרק "דבר רע לא ידעו", אבל שייך שיהיה להם רע, רק ידיעת הרע תמעט מהם, והנלווה לרע יהפך להם למצווה ולטוב.

ונעצם כאן התחדש דבר נפלא שחודש אדר את יומו האחרון יש בו "ונהפוך הוא", שכאן **שבעת הימים האחרונים של אדר** שימשו ההיפך מדרך העולם שמתאבלים רק אחרי שקרה המוות, ואילו כאן הפכו את היוצרות והתאבלו קודם שאירע האסון, וכמו כן **משבעה ימי אבל עצובים נהפכו לשבעה ימי שמחה** של מצווה שקיימו מצוות ה' "כי כן צויתני".

במדרש תנחומא כתוב "ויהי" לשון צער, שבסוף הפרשה הקודמת כתוב "ומפתח אוהל מועד לא תצאו שבעת ימים, ופתח אוהל מועד תשבו יומם ולילה", אמר להם משה לאהרן ובניו ברמז (על דברי מפרשי המדרש), שמרו אבילות שבעת ימים עוד קודם שתבוא האבילות עליכם, "ושמרתם את משמרת ה'" שכך שמר הקב"ה אבילות על דור המבול שבעה ימים קודם המבול, וזה מסביר את הציווי לשבת פתח אוהל מועד לילה ויום שבעה ימים, למרות שבכל יום בימים אלו פרקו והקימו את המשכן מחדש, ובכל זאת היה כאן דין ישיבה שבעה ימים, שלא ילכו לביתם כהרגל אנשים, אלא יקבעו מקום לישיבה כיושבים בשבעה.

ולכן גם טען משה רבינו שאהרן ובניו לא צריכים להתאבל לאחר פטירת שני בני אהרן, למרות שרק לכהן גדול אין דיני אבילות בכל זאת בניו היו פטורים מלהתאבל ואסורים להתאבל אחר פטירת אחיהם, כי כבר ישבו שבעה קודם הפטירה, וזה היה הויכוח בין משה ואהרן לגבי מה ששרפו את החטאת, ולכן טען משה שעם ישראל יתאבלו ולא אהרן ובניו.

אגב יוצא כאן דבר פלאי שבני אהרן נדב ואביהוא ישבו שבעה על מותם !!

ובאמת כשראיתי חידוש אורו עיני כי לפתע קלטתי שאכן יש לי חוב ומשכנתא גדולה לבנק על דירתי, אבל במקום שזה יהיה חוב מעיק ומכביד גרידא, זה הפך למצוות כיבוד אב על כל שעבוד וחוב שהתחייבתי לדירה זו שקניתי על פי צוואת אבי יצ"ל שרצה עבור חינוך ילדי שאעבור לשכונה טובה יותר.

וגולת הכותרת זה היהודי הצדיק ששמו ר' מקסים דדון, שנולד בפורים ולמרות שזה יום המזל הטוב ביותר לישראל בכל זאת במשך 14 שנה הוא מתייסר ביסוריים מחרידים כי כל גופו ניתוחים ואין בו כמעט עצמות אלא ברזלים במקום עצמות, וכל תזונה עברו זה ייסורים מחרידים, אבל הצדיק ר' מקסים כשמו כן הוא הוא הפך את מצבו המחריד והנורא לכלי התעלות רוחנית שאין כדוגמתו, שמתוך ייסורי איוב הוא צועק לה' אבא אני שלך ומודה לך על כל טיפת חיים, ולא מפקפק בך חלילה, אלא מודה לך על כל מה שנתת בי, והוא מחזק אותי ואת כל שומעיו כי האדם אכן נלחם בגבורה עילאית על חייו ועל תנועותיו, והכל מתוך הודאה לבורא עולם.

אי אפשר לתאר זאת, זה ניסיון שלא מאחל לאף אחד להתנסות בו ועוד ברצף 14 שנים, אבל ר' מקסים היקר עשה "ונהפוך הוא" אמיתי!! הוא הפך את הייסורים למצווה עצומה של "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך" כפשוטו וכמדרשו שייסורים קשים ממיתה, ובכל זאת ר' מקסים מודה לבורא עולם ומלא אהבה עזה לבורא יתברך, הוא צדיק אמיתי והוא ראוי לברך והוא מגן על הדור כולו בזכות צדקותו הרבה שיחזיק מעמד, ושהקב"ה ירפאהו ויתן לו כוח ושמחה תמיד אמן ואמן.

וטהר לבנו – שמיני

אכילת חגבים – המוסר העצום מכך

ועל כן ברוב עם ישראל אין מסורת על כשרותם, וזה לשבחם של ישראל שלמרות שמותר לאכול הם נמנעו מלאכול דבר שלא מברכים עליו לה, כי לא רצו לאכול בלי להגיל לה' תודה, וכמו כן לא רצו לאכול ולהנות ממין קללה שיהיה חלק מגופם.

ולכן אנחנו בני אברהם יצחק ויעקב, נזכור תמיד לא להכניס קללה אל גופנו, וזה כולל ראייה אסורה ומחשבה טמאה חלילה, כי זה חודר לחלק החשוב ביותר שבאדם – המוח והמחשבה!!

ונזכה להיטהר לה' באמת ובתמים ונזכה לתקן עצמנו ואחרים בקדושת עינינו ומחשבתנו הטהורה תמיד אמן ואמן.

אל תשקצו את נפשתיכם בכל השרץ השרץ ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם

שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין, אזי גם אם יהיו לך טענות כרימון אפילו 150 טענות הכי הגיוניות נגד החלטת רבך שידוע לך שהוא מומחה לך שצדיק גמור הוא קודם הוראה תמוהה זו שהורה לך.

וכפי שרש"י דברים יח' כ"ב כתב על אליהו הנביא ועוד גדולים שהתירו דברים נגד התורה בהוראת שעה, כי הוא מוחזק לך ומומחה הוא לך אמת שהוא צדיק גמור ומדקדק וכו', אזי כן כלפי גדולי ישראל עליך לסמוך על גדולי ישראל המוחזקים בצדקותם ובהתמדתם בתורה ובעבודת ה', ולשמוע בקולם למרות שיש נגדם 150 טענות הכי קשות והכי צודקות כביכול.

וידידי הרב שלומי מאמו שליט"א הוסיף לי, שאומרים **בפיטום הקטורת** "אילו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחו", ומייד כתוב ולמה אין מערבין בו דבש?!

ולכאורה תמוה מה השאלה, ולמה?! הרי קודם נאמר סיבה שאין אדם יכול לעמוד לפני מפני ריחה!!!

אלא התשובה היא לחדד לנו, שלא הסיבה ההגיונית והשכלית היא העיקר, אלא **עיקר הסיבה היא מפני שהתורה אסרה** ככתוב "כי כל שאור לא תקטירו ממנו אשה לה", וישר כח כוח עצום לרב שלומי היקר על הוספה חשובה זו.

חשבתני לעצמי, הרי בתורה כתוב שחגבים וחרגול כשרים לאכילה, ובכל זאת רוב עם ישראל לא אוכלים זאת כי אין לנו מסורת בהקשר לכשרותם, ונשאלת השאלה למה נוצר מצב כזה משמים שלא אוכלים מאכלים אלו בעם ישראל, הרי מאכלים זקוקים לתיקון נשמתם וגלגולם?!

וייתכן בדרך אפשר, שאולי היות וחרקים אלו הם בדרך כלל ממין קללה, וכמובא במשנה בברכות שיש מחלוקת אם מברכים עליהם כלל, כי הם ממין קללה, לכן עם ישראל נמנעו לאכול מהם.

הגמרא בעירובין יג' מספרת שתלמיד ותיק היה **ביבנה** שהיה **מטהר את השרץ במאה וחמשים טעמים**, אמר **רבינא** אני אדון ואטהרנו, ומה נחש שממית ומרבה טומאה טהור, שרץ שאין ממית ומרבה טומאה לא כל שכן שיהיה טהור, **ודוחה הגמרא** שנחש שממית זה כמו מעשה קוץ בעלמא.

ולכאורה מה פשר גמרא זו, הרי התורה אסרה זאת במפורש מספר פעמים?? אלא דווקא בגלל זה מספרת לנו זאת הגמרא, בכדי להגיד לנו שלולי דעתנו הייתה שונה ממנה ב150 סיבות, ולא סתם סיבות טיפשיות אלא סיבות ברי משקל כבד, כפי שהגמרא אומרת תלמיד ותיק ביבנה, דהיינו שבישיבת רבן גמליאל הנשיא דיבנה שפתחה רבן יוחנן בן זכאי, ובכדי שנדע את עוצמת הסיבות מביאה הגמרא ניסיון של רבינא האמורא להתיר את השרץ מכוח סברא,

ולמרות גדלותו של רבינא בכל זאת דחתה הגמרא את סברתו להתיר, דהיינו שה150 סיבות של אותו תלמיד ותיק מיבנה היו עוצמתיות ביותר שלא היו סברות לדחות אותם, ורק בגלל שהתורה אסרה במפורש נגד השכל האנושי וההגיון העמוק ביותר של בני האדם, רק לכן זה באמת אסור – נגד כל ההגיון האנושי עוצמתי.

וזה בכדי ללמדנו, שהתורה היא חוכמת אלוקים ולא של בשר ודם אפילו ברמה הגבוהה ביותר, ולכן כשבורא עולם אומר לנו "ועשית ככל אשר יודך" אפילו אומר לך על ימין

מהדורה חדשה לספרי "וטהר לבנו" 6 כרכים

הרב הנגיד הרב מיכאל נודעל שליט"א משיקגו ארה"ב תרם את כרך שישי – "מועדים"

נשארו 5 כרכים - 5 חומשי תורה

ר' חיים זיגלבוים מארה"ב = מנדב פרשת פנחס. וגב' טויב מתל אביב בין 10 ל 20 סטים

ועוד 13 אנשים כבר הזמינו את הסט החדש –

כל הרוצה יבוא ויטול – לזיכוי כלל ישראל

0527120333 יוחנן ריינר

בלי נדר – כל ההנצחות והשמות לברכה למהדורה החדשה

יתפרסמו משך רוב השנה בעלוני "וטהר לבנו" היוצאים לאור בס"ד מידי שבת וחג.

וזאת מלבד ההנצחה שתודפס בע"ה בתוך המהדורה החדשה של "ספרי וטהר לבנו".

דמי קדימה במחיר עלות – כ 130 ש"ח.

הנצחה = עמוד 80 דף 150 פרשה 2120 כרך 24000

מהדורה ל 5 הכרכים הנותרים 115,000